

Bir
DAVA
ADAMI'nin
Notları
2

Zübeyir GÜNDÜZALP

Bir
DAVA
ADAMI'nin
Notları
2

Zübeyir GÜNDÜZALP

Bir Dava Adamı'nın Notları-2
Zübeyir Gündüzalp

Takdim

Her insanın bir gayesi bir hedefi olması gerekir. Bu gayesini gerçekleştirebilmesi ve hedeflerine istikametli şekilde ulaşabilmesi, davranışlarını kontrol altında tutmasına, hedeflerine sürekli odaklanmasına bağlıdır.

Bir insan deha sahibi olsa veya çok güçlü bir kişi olsa bile, tek başına yapabileceği sınırlı işler olduğu bilinciyle, büyük işler ve hizmetler yapmaya aday olanlar, aynı gaye ve faaliyet içinde olanlarla müşterek hareket etme zarureti benimsemelidirler. Davranışları bu anlayışa uygun olmalıdır. İnsanlar bu müşterek hareketlerde ve büyük gayeye yönelik çalışmalarda hem teşvikle, hem doğru mantık kurgusuna, hem de arkadaşlarına yardımcı ve gayret verici olmada rehberlere ihtiyaç duyarlar.

İşte bu rehberlerden biri de ömrünü Nur hizmetine adanmış Zübeyir Gündüzalp'tir. O bu davada gerçek bir istikamet örneğidir. Onun engin hayat ve hizmet tecrübelerini ihtiva eden elinizdeki kitapçık bir prensipler manzumesidir. Daima istifade edilmesi gereken, kendi küçük fakat tesiri büyük olan bu eser son derece dikkatle okunmalı ve tefekkür edilmelidir. Okunan prensiplerin hayata geçirilmesi için özel gayret ve himmet gösterilmelidir. Mutlaka belli süreler içinde -ayda bir defa- okunup düşüncemizi, ufkumuzu, gayretimizi, ihlasımızı, kardeşliğimizi, arkadaşlığımızı sorgulamak, manevi hayatımıza pek büyük faydalar sağlayacaktır.

Zübeyir Ağabey genişçe anlatılabilecek hususları, çok komprime, vecize ifadelerle dile getirmiştir. O ideal bir Nur talebesi vasıflarını kazanmanın istikametli göstericisi olmuştur. Çok derin, çok muhtevalı, çok veciz olan ifadelerin her bir kelimesinin ve cümlesinin üzerinde durarak; nefislerimize kabul ettirerek, gerektiği zaman da arkadaşlarımızla mütalaa ederek müşterek, fikir ve hizmet aksiyonu kazanmalıyız.

Bu düşünceler içerisinde yayınladığımız Muhterem Zübeyir Gündüzalp'in notlarından oluşan birinci kitabımız büyük bir alaka gördü. Genç kardeşlerimizin ciddi istifadelerine medar oldu. Bu istifade ve ilgiler nedeniyle "Bir Dava Adamı'nın Notları"nın ikincisi olarak elinizdeki kitap derlenmiştir. İçindeki tavsiye ve prensiplerin hayata geçirilmesinde genç kardeşlerimizin cehd ve gayret içinde olacağını umuyoruz.

Gayret bizden, yardım Allah'tan

Zübeyir Gündüzalp Kimdir?

KAFKAS KÖKENLİ BİR AİLENİN çocuğu olan Zübeyir Gündüzalp, 1920 senesinde, Konya'nın Ermenek Kazasında dünyaya gelmiştir.

İlk tahsilini Ermenek'te bitirdikten sonra kısa bir süre, Ermenek Postahanesinde çalışan Zübeyir Gündüzalp, daha sonra Silifke Ortaokulunda orta tahsilini tamamlayarak; tekrar postahane memuriyetine döner. 1944 senesinde Konya'daki görevi esnasında Nur Risalalelerini tanıyarak, nur talebeliğine ilk adımını atan Zübeyir Ağabey, 1946 yılında Bedüzzaman'ı Emirdağ'da ziyaret eder. 1948 yılında tevkif edilerek, Afyon hapisanesinde, Üstâd Bedüzzaman Said Nursî ile birlikte altı ay hapis yatar.

Bu hapis, Zübeyir ağabeyin hayatının akışını değiştirmiştir. 1953 senesinde memuriyetten istifa ederek ayrılan Zübeyir Gündüzalp, Üstad Bedüzzaman Hazretlerinin ölümüne kadar(1960), hayatının esas gayesi olan Risale-i Nurların ve Üstadımızın, bizzat hizmetinde bulunmuştur.

Zübeyir Gündüzalp, 2 Nisan 1971 yılında henüz genç denebilecek bir yaşta Hakk'ın rahmetine kavuştu. O, Üstad Hazretlerinin “Ben Zübeyir’imi kainata değişmem.” iltifatına mazhar olmuş, hayatıyla da Risale-i Nuru yaşayan ve bizlere örnek teşkil eden bir ağabeyimizdi.

Cenab-ı Allah, Mekânını Cennet eylesin. Amin.

Bediüzzaman, Risale-i Nur ve Nur Talebeleri

1. Millete ve neslimize bir gaye ve hedef vermek elzemdir.

Mefkuresiz ve hedefsiz bir cemiyet, iki ayaklı cenazelerden başka birşey değildir. Bizim, ecdattan evlada devretmiş ve kökleşmiş olan en birinci gaye ve maksadımız; “İMAN VE İSLAMİYET’TİR”

2. Risale-i Nur; seciyeye asalet, ruha yükseklik, kalbe parlaklık verir. İman ve İslamiyeti bütün şaşaasıyla canlandıran Risale-i Nur gibi muazzam ve muhteşem bir eser, bugün emsalsiz bir rağbet ve ilgiye mazhar olmuş ve olmaktadır. Böyle ciddi bir eseri, milyonlardan müteşekkil bir topluluk, büyük bir ciddiyet ve muhabbetle mütalaa etmektedir.

3. Risale-i Nur; kelimelerin kıymetini ifade edemeyeceği derecede yüksek bir tefsir-i Kur’andır. Risale-i Nur, bu asrı ve gelecek asırları aydınlatacak bir nurdur. Bu zamanda, dünyada diri zannedilen ölü ruhları diriltten tek eser, Kur’an-ı Kerim’in tefsiri olan Risale-i Nur’dur.

4. Bütün beşer tarihi şahittir ki, her sahada maddi kuvvetten ziyade manevi kuvvet müessirdir. Hem maddi kuvvetler dahi, hedef ve istikametini manevi kuvvetten alırlar.

5. Bütün fenni, ilmi ve içtimai inkişaf ve terakkiler, manevi kuvvetlere istinad ederler. İnsanları terbiye edebilmek, milliyetperver ve vatanperver yapabilmek, hak ve hakikat yolunda olmalarını görebilmek, adaletle o insanları payidar edebilmek; ancak ve ancak manevi bir kuvvetle kabil olur ve olmuştur.

6. Cesaret, en üstün bir meziyettir. Namus, şeref ve haysiyeti muhafaza edebilmek, cesur olmak sayesindedir. Hayat cesaretle devam eder. Bütün iyiliklerin menbaı cesaret olduğu gibi, bütün fenalıkların menşei de korkaklıktır, cebanettir. Korkak insanlar tarih boyunca cemiyete daima zarar vermişlerdir.

Cesaretin menbaı: İman

Korkaklığın menbaı: İmansızlık ve dalalet’tir.

7. Bir nesilde mücadele ruhunu sindirmek, o nesli öldürmektir. O nesli diriltmek ise, o nesilde mücadele aşkını uyandırmakladır.

8. Faziletli insan şudur ki; Şahsî menfaatten ziyade, vatan ve millete, iman ve İslamiyete hizmet etmek kaygısını kendisine hakim kılsın.

9. Dünyada huzur ve saadetin, hür ve insanca yaşamanın bir tek çaresi vardır, o da şudur; İnsanı, insan eden belki insanı sultan eden hakiki imanı kazanmak ve inkişaf ettirmektir. Tatbikat ve hareket haline gelmeyen iman

ölüdür. Madde ile imanın çarpıştığı Çanakkale’de, maddenin temsilcisi mağrur ve müdhiş düşman, mağlubiyetle tarumar olmuştur.

10. İlim istemek, bilhassa iman ilmini tahsil etmek, her Müslümanın üzerine farzdır. İşte bu ilmi en mükemmel şekilde, avamdan havassa kadar her sınıf halkın anlayabileceği şekilde ders veren eser; RİSALE-İ NUR’dur.

11. Risale-i Nur; ders verdiği mevzular ve istihdaf ettiği maksad itibariyle, faikiyetini bize teslim ettirmektedir. Belagat ve fesahat nokta-i nazarından da, bu eserler en ulvi bir fesahat şâhıkasıdır. Risale-i Nur’da öyle ilmi bir kudret vardır ki; en muannid dinsizleri dahi ilzam ve iskat eder. Neşrine mani olmak isteyen bütün şer kuvvetleri onun karşısında aciz kalarak, mağlubiyete düşer olur.

12. Risale-i Nur; imanî ve İslamî esasları en saf, en parlak ve en berrak bir surette ders vermesiyle temayüz etmiş olan bir şaheserdir.

İslami bir eseri mütalaa ederken, o eserin ders verdiği esasat-ı diniyeyi ve semere verdiği neticeleri düşünmeliyiz. İşte Risale-i Nur’u bu nokta-i nazarla mütalaa ettiğimiz zaman görülüyor ki; onunla tenevvür edenlerde, her türlü şüphe ve vesveselerden uzak, canlı ve kuvvetli bir kanaat-ı imaniye hüsûle gelmektedir.

13. Risale-i Nur; Allah yolunda, Kur’anın elmas kılıncı olan iman hakikatleriyle manevi cihad etmeyi öğretir, imanı takviye eder, manevi terakkiyatı sağlar. Fenalığa karşı, iyilik ve fazileti, merhamet ve şefkati, birlik ve beraberliği, afv ve safvı (temizliği) ders verir. Bütün bunları bir mükafat beklemeyerek ve münhasıran, Allah rızasını gözeterek ifa etmeyi esas tutar.

14. Risale-i Nur; öyle ateşli ve ateşin bir kitaptır ki, onu okuyan insanların ruhları alevlenir, nur-u imanla parlar ve dolar. Bu nadide eserin şayan-ı hayret olan intişarına en birinci saik ve sebep; Hak ve hakikati, gayet saf ve berrak bir surette izah ve ispat ederek, kalb ve dimağlara yerleştirmesidir.

15. Risale-i Nur; bize bir lütuf ve nîmettir. Baştan başa iman ve İslamiyeti parlak bir surette ders verdiğiinden, her türlü sitayişe şâyân bir eserdir.

16. Risale-i Nur’daki, Kur’anî ve imanî hakikatlerin kuvvetidir ki; bu eserler dinsiz cereyanların temel taşlarını parçalamış ve İslam düşmanlarını titreten bir azamet ve haşyet izhar etmiştir. Bu kelim ve üslup, denizleri coşturacak kuvvettedir. Risale-i Nur müstemirren ilerlemiştir.

17. Risale-i Nur; milyonlarca ehl-i imanı, ışığı altında toplayan bir meş’ale-i imandır.

18. Risale-i Nur; cihanşümül olan Kur'anî ve imanî hakikatları ihtiva eden, harika bir tefsir-i Kur'anîdir.

19. Bediüzzaman; bahadır ve yavuz bir mücahid-i ekberdir. Bediüzzaman, eşedd-i zulmün ve istibdad-ı mutlakın önünde eğilmedi, göğüs gerdi, çarpıştı ve yıktı.

20. Bediüzzaman; beşer tarihinde pek ender görülen fazilet abidesi bir insan ve nadire-i hilkat olan, bir müfessir-i a'zamdır.

21. Bediüzzaman; dinî ve milli ruhu ateşleyen, dâhî ve müstesna bir müelliftir.

Bediüzzaman; İslamiyetin bütün faziletlerini nefsinde toplamış olan ender yaratılıştâ, ilmi ile âmil bir müfessir-i Kur'andır.

22. NURCULUK; şahlanan bir iman tezahürüdür.

23. Denizler donanma, bulutlar ordu yağdırsa; arz çıldırsa, bize saldırsa; bizi Nurlardan, bizi bizden yine ayıramayacak. Bu hizmet-i imaniye, ebede kadar pâyidar olacaktır İnşallah!!. Bütün zulum ve işkencelere rağmen, azim ve iradesinden, sebat ve sadakatinden zerre kadar birşey kaybetmeyen Bediüzzaman; din düşmanlarıyla mücadelesine bütün ömrü boyunca devam etmiş ve muzaffer olmuştur.

24. Biz bu beden ve canları, ancak ve ancak Allah yolunda manevi cihad için besleyeceğiz. İslam dini; şehamet, hamaset ve gayret dinidir. Korkaklık ve meskenet, İslamiyetle kabil-i te'lif değildir.

25. Gerek şahsi dert ve mes'elelerimiz, gerekse din düşmanlarının taarruzlarıyla giriftar olduğumuz sıkıntılarımız, biz Nur talebelerinin canlılık ve cevvaliyetini çoğaltır. Mücadele-i diniye yolunda, ihlas ve cesaret verir, metanet ve salabetimizi ziyadeleştirir.

26. Zulüm ve işkenceler, insanın mahiyetindeki asalet ve cesareti meydana çıkarır, fıtratındaki kabiliyetleri inkişaf ettirir. Hayatta sıkıntı, musibet, dert ve meşakatlere düşer olmayanlar; büyük feragat, hamiyet ve cesaret sahibi olamazlar.

27. Risale-i Nur'un neşriyat ve fütuhâtı, 27 Mayıs ihtilalinden sonra yüzde üçyüz ziyadeleşmiştir. Bu muazzam ve ileri hamlenin en büyük saiki ve amili, hiç şüphe yoktur ki, Risale-i Nur'un varlığını tehdit eden din düşmanlarının, Nur talebelerine taarruzlarıdır. Binaenaleyh, şahsımıza olan gaddar hücumları affederiz. Fakat, iman ve İslamiyete taarruz edenlere asla müsamaha gösteremeyiz.

28. İmanlı, iradeli, çalışkan ve müspet düşünceli istikamet sahibi bir gençlik mi istiyorsunuz? Risale-i Nur'u okutunuz.

29. Türkiye'yi, kalkınmış ve güçlü bir ülke haline getirmek aşkının şuur ve iradesi ile çırpınanlar, bu gayenin tahakkuku için yegane çarenin, Risale-i Nur'u okumak ve okutmak olduğu kanaatindedirler.

30. Risale-i Nur; dini, milleti ve memleketi uğrunda her türlü fedakarlığı göze alan, sabır ve tahammülün eşsiz örneklerini veren, muhlis ve mücahid bir nesil yetiştirmektedir.

31. Milli ve dini değerlerimizi yıkmak isteyen düşmanlar pek çoktur. Böyle bir hengamede, o düşman kuvvetlerini tesirsiz kılıp mağlup edebilmenin tek çaresi; manevi bir kuvvete sahip olmaktır. Manevi kuvvetin en muazzamı, en müessiri ve en büyüğü de, tahkik-i iman kuvvetidir.

Şu halde tahkik-i iman dersleriyle, iman ve İslamiyet yolunda terakki ettiren Risale-i Nur eserlerine sarılmak, onları okuyup okutmak, en zaruri ve bedihi ihtiyaçtır. Bozulmuş olan cemiyet nizamını düzenlemenin çare-i yeganesi; o cemiyetin iman ve i'tikadını kuvvetlendirmektir. Bu da ancak, Kur'anın imanî ayetlerini tefsir eden ve iman esaslarını; aklen, kalben ve mantıken izah ve isbat eden eserleri o cemiyete okutmakla mümkündür. Öyle bir eser de bu asırda, Risale-i Nur'dur.

32. Risale-i Nur, öyle bir müellifin eseridir ki; bu eseri ihlas ve sadakatle mütalaa edenler, aynı azim ve iradeye malik olarak, manevi cihad-ı dîniye ve hizmet-i Kur'ani'yede muzaffer ve muvaffak olurlar.

33. Dinimi seviyorum ve sevmeye mecburum. Kendimin, aile ve memleketimin, vatan, millet ve gençliğimizin ebedi saadatinin de, dine olan saygı ve bağlılığın derecesi nisbetinde olacağı kanaatindeyim.

Bunun içindir ki, imanımı tahkiki bir surette öğrenmenin, böylece taklidi Müslümanlıktan, tahkiki ve şuurlu müslümanlığa terakki etmenin şart ve elzem olduğu inancındayım. Bu mevzuda, beni gayeme ulaştıracak yegane eserin, RİSALE-İ NUR olduğu kanaat-i kâmileindeyim. Bu sebeple, hem kendimi yetiştirmek, hem imanımı kurtarmak ve hem vatan ve milletime, bu en mukaddes hizmeti gerçekleştirmede muvaffak olmak için, hayatımı Risale-i Nur'a vakfetmiş bulunmaktayım. Çünkü Risale-i Nur; kurtuluş arayan insanlara rehber olmaktadır.

34. Zaman geçtikçe, Risale-i Nur'un fevkalade kıymet ve ehemmiyeti, harikulâde bir eser olduğu, daha iyi anlaşılmakta ve daha fazla değer verilmektedir.

35. Bu millet ilahi bir hamle ile, imani bir kudretle, Asya'nın göbeğinden Avrupa'nın ortasına gelmiş, kısa bir müddet içerisinde şanlı bayrağını, zemin yüzünün 3 kıt'asında dalgalandırmıştır.

36. Cemiyet, ferd ve aile hayatımızı her türlü fena cereyana, her nevi yıkıcı faaliyetlere karşı koruyacak yegane çare; Nur Risaleleriyle bu varlıklarımızı tenvir ve irşad etmektir. Din, dil, örf ve an'anemizi, yani topyekün harsımızı bozmaya ve mahvetmeye çalışan, esası dalalet ve dinsizliğe dayanmakta olan, bütün menfi fikir cereyanlarına karşı bu vatan ve milleti ve özellikle gençliğimizi koruyabilmenin yolu, ancak Risale-i Nur okumakla mümkün olduğu kanaatindeyim.

37. Risale-i Nur; maddî ve manevî tekâmülümüzü netice verecek, en büyük ve en müessir bir eserdir.

38. Suyu uzunluk ölçüsü ile ölçmek, hakikate ne kadar uygun değilse; his ve düşünceleri, madde ile kıyas etmek de o kadar yersiz ve isabetsizdir.

39. Başlıca ve en büyük hedefimiz; Risale-i Nurdaki Kur'anî hakikatlerle bu vatan ve millete hizmet etmektir. İslamî mücadele ve mücadelemizde, imanî hakikatlerle hem kendimizi, hem dindaşlarımızı tenvir etmeliyiz.

40. Risale-i Nur'u neşrederek, millet ve gençliğimizi iman nuruyla tenvir etmek, dinsiz cereyanlarla böylece mücadele etmek, şanlı tarihimizin ve şanlı milletimizin biz gençlerden istediği ve beklediği en şerefli bir faaliyet ve en asil bir gayrettir.

41. Üstünde gezindiği şu mübarek toprağın, içinde yaşadığı bu aziz cemiyetin dertlerini teşhis edenler, idrak ederler ki; bütün dert ve yaralarımızı kökünden tedavi edecek tek çare, Risale-i Nur'la tenevvür etmektir.

42. Bu asrın idealist genci; dünyevî ve içtimaî bir cereyanın kuvvetinden ziyade, imanî ve İslamî bir kuvvet arıyor ve buna müştaktır. Hatta öyle dini bir kaynak taharri ediyor ki, bütün mes'elelerimizi topyekün halletsin ve ihtiyaçlarımıza cevap versin. İşte samimi ve ciddi bir tahkikten sonra, bugünkü gençliğin ekseriyeti bu emsalsiz kuvvetin Risale-i Nur'da var olduğu kanaatine varmakta ve dört elle Risale-i Nur'a sarılmaktadır.

43. Risale-i Nur; birdenbire tutuşan bir alev gibi parlamakta ve gittikçe genişlemektedir. Risale-i Nur, bir ilim ve irfan meş'alesidir. Öyle bir meş'ale ki; Türkistan'ın buzlu ovalarını, Afrika'nın geniş çöllerini aydınlatan; Buhara'da, Semerkant'ta, İsfahan'da, Şiraz'da, Kurtuba ve Fas'ta, Bağdat, Şam ve Mısır'da, Endülüs ve Viyana'da yanan ve parlayan Kur'an meş'alesinin, bu asırda parlayan ve parlatan bir mucize-i maneviyesidir. Risale-i Nur ile tenevvür edip aydınlananlar, bu memleketin en güzide simalarıdır. O simalar ki, fazilet ve mürüvvetin, ahlak ve terbiyenin mücessem bir misalidirler. Mukaddesatçı ve milliyetçi bir

gençliğin, düşmanlarımıza karşı ruh cephesinde açtığı manevi mücahede bu gençliği muzaffer kılacak en üstün cihaz, iman hakikatleri ve en üstün kuvvet ise, iman kuvvetidir.

44. Risale-i Nur; Kur'an yolunu göstermekte, kararlı ruhları, körleşen vicdanları aydınlatmakta, yıkılan iradeleri kuvvet verip canlandırmaktadır.

45. Allah'ı bilmenin, dinimizi öğrenmenin, milletimizi sevmenin, gerçek milliyetimize sarılmanın yolu; Risale-i Nur yoludur.

46. Bu memleketi kuranlar, kanlarıyla sulayanlar, mâmureler vücuda getirenler, en yüksek bir medeniyet olan İslam medeniyetini te'sis edenler; "İMAN KUVVETİNE" sahip atalarımızdır.

47. Bu millet, iman ve İslamiyet kuvveti sayesinde ki; bir beylik iken, büyük bir imparatorluğun temellerini kurmuş ve cihana hakim olmuş, tarihi dolduran, şehametli zaferler kazanmıştır. Düşmanların muazzam maddi kuvveti karşısında teçhizatça zayıf olduğu halde, dünyanın dev kuvvetlerini mağlubiyete düşür etmiştir.

48. Biz; bütün saadet ve selametimizi, iman ve İslamiyete olan bağlılığımıza borçluyuz. Bu millet, kalplerinden göklere yükselen, arşa ulaşan "Allah Allah" nidalarıyla kıt'alar fethetmiş, iman ve İslamiyet aşkıyla dünya ve uhrada parlak bir saadete nail olmuştur.

49. Allah'tan başka bir istinadgahımız yoktur. Ne yaparsak Allah'a dayanarak biz yapacağız. Bedeli ne olursa olsun dinimizi yaşatacağız. Risale-i Nur'la dinimize hizmet edeceğiz. Risale-i Nur'u okuyarak ve yayarak, dinimizin izzet ve şerefini muhafaza edeceğiz. Böylece İslamiyetin terakkisine, bu can bu kafesten çıkıncaya kadar çalışacağız.

İman ve İslamiyete yapılan türlü hakaretler ve taarruzlar karşısında, zillet ve acze düşmeyeceğiz. Düşmanlarımızın karşısında çökmeyeceğiz, biz onları çökteceğiz. Bu davamızda muvaffak ve muzaffer olmak için de, bizi tarihin tahtına çıkarıp, asırlarca dünyaya hakim ve hükümler eden en birinci kuvvetimiz, imandır. Bu mukaddes imanın sayılamayacak derecede olan her sahadaki tezahüratı, beşeriyet aleminin gözlerini kamaştırmıştı.

Ne zaman ki iman zaafiyetine düştük, o zamandan itibaren gerilemeye başladık. Bu bedihi bir vaki'dir. Bunun için şimdi biz, bütün kuvvet ve kudretimizle iman hakikatlerini tahsil edip; hem şahsımızın, hem milletimizin imanını inkişaf ettirmekle kendimizi mükellef bilmeliyiz.

50. Gaddar ve müstebid dinsizler, dini müesseselerimizi yıktılar, kapılarına zincir vurdular, varlıklarını ortadan kaldırdılar. İşte böyle müdhiş ve korkunç bir devirde, Risale-i Nur bir güneş gibi parladı. Millet ona canı

pahasına da olsa sarıldı ve okudu. Bütün manevi ihtiyaçlarının, Risale-i Nur'la tatmin edilebileceğini gördü. Zira Risale-i Nur, büyük bir hareket-i imaniye kaynağıdır.

Risale-i Nur; iman ve İslamiyet yolunda cansiperane hizmet eden, Kur'an ve iman hizmeti için görülmemiş bir şekilde feragat ve fedakarlıkta bulunan, mücahid bir nesil yetiştirmektedir.

51. Risale-i Nur; beşeri, dalalete ve türlü sapıklık kuyularına yuvarlayan batıl felsefenin karşısında, ilm-i kelamın zaferini temsil eden, muzaffer bir tefsir-i Kur'andır.

Millî ve dinî birliğimizi parçalamak isteyen bütün düşmanlarımızı mağlup etmenin tek çaresi; Risale-i Nur okumak ve neşretmektir. Zira hariçten gelen tahribat manevidir. Buna mukabil, manevi ve tamirci bir atom bombası lazımdır.

İşte bu asırda o tamirci kuvvet, Risale-i Nur'daki tahkiki iman dersleridir.

52. Risale-i Nurla tenevvür edenler, hak ve hakikat hizmetinde yorulmazlar. Hakikatin ve imanın düşmanları ile olan manevi mücahedelerinde, sendelemezler. Sarsılmayarak, sabır ve tahammül ederek mücadele ederler, imanı kurtarma davasının bayraktarlığını yaparlar.

Fütura düşmeden, azim ve sebatla cihad-ı diniye meydanlarında cevelan ederler. Evet mücadele yolu çetindir. Fakat, Risale-i Nur talebeleri iman kuvvetine sahip olduğu için, talebelerdeki iman gücü, onları bütün zorluklara göğüs edecek ve aşacak hale getirmiştir.

53. Risale-i Nur talebeleri, taarruza maruz kaldıkları vakit yılmazlar, yıldırırlar; çökmezler, çökertirler ve Risale-i Nurun neşir hizmetini, nesilden nesile devrederler. En cebbar ve en gaddar dinsizlerin zulümleri altında bile Nurcular, iman hizmetini devam ettirirler. Aralarında olan misilsiz bir uhuvvet, tesanüd, teavün ve sevgi ile birisinin hapse atıldığı yerde, diğeri hizmeti yürütmüştür. Birinin yetişemediği yerde, diğeri hizmeti tamamlamıştır. İnşallah kıyamete kadar da, bu hizmet-i imaniye devam edecektir.

54. Risale-i Nur talebeleri, Kur'an ve iman uğrunda Allah yolunda mücadele ve mücahede eden mücahidlerdir. Risale-i Nur talebeleri, ebedi bir manevi cihad ve gazanın erleridirler.

55. Biz İslamın şerefi için, İslamın terakki ve tealisi için kanını akıtan, canlarını feda eden, şanlı bir milletin torunlarıyız. Elbette bizler ecdadımızın yaptığı manevi cihad-ı diniyeyi devam ettireceğiz. Şimdi

kılıçlarımız; kalemdir, top ve tüfeğimiz; hakaik-i imaniye dersleri ve iman kuvvetidir.

56. Bu millet; şarktan garba, cenuptan şimale kadar seferden sefere, gazadan gazaya koşmuştur. Kur'an ve iman hakikatleri uğrunda, milyonlarca başlar feda edilmiştir. İcabında bu manevi cihad-ı diniyede, biz dahi can ve cananımızı feda edinceye kadar devam edeceğiz. Nur talebelerinin, imam ve İslamî hizmetini durdurabilmek, hiç bir kuvvetin haddi değildir. Bediüzzaman, bu asırda fisebilillah bir manevi cihadın, en müşahhas bir misalidir. Bediüzzaman; aziz vücudunu cevri cefa ateşinde yakmış, böylece hakaik-i imaniye nurlarını ışılatmıştır.

57. Risale-i Nur; bu vatan ve millette, millî ve İslamî bir vahdet vücuda getirmiş ve getirmektedir. Bu birlik, o kadar kuvvetli bir birliktir ki, fethedilmez bir kale mahiyetinde olduğu, din düşmanlarınca kabul edilmekte ve onları evhamlandırmaktadır.

58. İman ve İslamiyet mevzuunda şüphesini izale, vicdanlarını tatmin etmek isteyen ve hakikati taharri eden münevverler, Risale-i Nur'a sarılmakta ve onunla tam ikna olmaktadır.

59. Risale-i Nur; din düşmanlarının ortaya attıkları imanî şüpheleri, ilmi bir satvet ve kuvvetle izale ederek, hak ve hakikatı parlak bir surette ispat etmiştir.

60. Risale-i Nur; hakiki Türkçe olan bugünkü lisan ile günümüz insanlarına hitap ediyor. Onların anlayışlarına muvafık bir metod ile Kur'anî hakikatleri ders veriyor, hiç bir kimse, ondan istifadesiz kalmıyor. Bu hususiyet ise, Risale-i Nur'un en mühim meziyetlerinden biridir.

61. Risale-i Nur'un intişar sahası, bugün fevkalade bir vüs'ate mazhar olmuştur.

62. Risale-i Nur; cemiyetteki manevi boşluğu doldurmakta ve hakikat arayıcılarına, en zengin ve parlak bir mahzen-i hakikat olduğunu göstermektedir.

63. Risale-i Nur; bir abide-i irfan ve bir meş'ale-i imandır.

64. Risale-i Nur; Anadolu ve alem-i İslamda eşine pek ender rastlanan, çok büyük bir rağbet ve revaca mazhar olmuştur.

65. Bir insan için en mes'ut, en unutulmaz ve bâkiye tedbil edilen zamanlar; Risale-i Nur okumakla ve onun kudsi hizmetinde bulunmakla geçen günlerdir.

Bu öyle kudsi bir meş'aledir ki; insana her anını, bir aşk ve vecd içinde geçirten, feyyaz bir nur menbaıdır.

66. Risale-i Nur; ezeli bir Nur'un feyyaz güneşi olan Kur'an-ı Hakim'in, parlak bir tefsiridir. İnsan Risale-i Nur'u okudukça o ilahi Nur'un, vücudunun bütün zerrelere nüfuz ettiğini, ilahi feyzin bütün manevi varlığını istila ettiğini hisseder. Kudsi bir şevk ve neş'e içinde, imanı kuvvet bulur.

Evet Risale-i Nur; şanlı tarihimize şanlar veren, insaniyete şeref bahşeden, kalbe ve fikre parlaklık ihda eden, varlığımıza nur ve feyiz nefheden bir şaheserdir.

67. Kur'anî ve imanî hizmette gösterdikleri faaliyet ve gayretten dolayı Risale-i Nur talebeleri, her türlü takdir ve tahsine layıktırlar. Dost ve düşmanın, hayranlık ve meftuniyetlerine mazhar olmaktadırlar.

68. Risale-i Nur; şanlı tarihimize en büyük şan katan, insaniyeti şerefle müşerref kılan, harika bir eserdir. Evet Risale-i Nuru okudukça, kalbimizin meserretle çağıldığını, ruhumuzun manevi cihad-ı diniye neşvesiyle galeyana geldiğini hissediyoruz.

69. İman, haya, ahlak ve faziletin en mücessem timsali; BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ'dir. Ve nihayet Risale-i Nur; insana hayat veren, hayata ulviyet bahşeden, İmanî hakikatlerle temayüz eden, mümtaz bir külliyattır.

70. Ben Emirdağ ve Isparta'da iken devamlı çalışırdım, yorulmak nedir bilmezdim. Şimdi ise su-i ihtiyarım ve dikkatsizliğimden neş'et eden ve kazip hastalıklarımın dolayısı, gaye-i fıtratımı tam istimal edemiyorum, ancak Risale-i Nur'a çalışmak için çaba sarfediyorum.

Ve diyorum ki: Risale-i Nur'u oku... oku... oku. Yoruldun mu, dinlenmek için yine oku... oku... oku. Dinlenmek vaktinde Kitab-ı Kebir-i Kainatı oku... oku. Tefekkür et!

Tesbitler

- Her insan kendi değerine inanır ve başkalarının da bunu kabul etmesini ister.
- İnsan, herşeyden evvel kendisiyle ilgilenir.
- Her şeyi bildiğini iddia edenler cahildir.
- Kabı dolu olana ilimden bahsedilmez.
- Kudsi uhuvvetin teessüsü için çokluğa lüzum yoktur. 3-5 kişi olsa kafidir.
- Doğruluk itidaldedir, ihtiyat sabırdandır.
- Şahsi kusuru, umuma taalluk eden kusurdan tefrik etmeliyiz. İnsanın şahsî olan kusurlarından, şefkat ve acımak ile kurtulabileceğini telakki etmeliyiz.
- Dilimizi; samimiyet zannıyla tahripkar, yıkıcı, gücendirici konuşmalardan muhafaza etmek gerekir.
- Münakaşa ile hiçbir dava halledilmez. Münakaşadan yavaşça çekil, öyle şeyler muvakkattir.
- Taarruz edildiğinde, mukabele-i bilmisil yapmamak. Hele Müslüman olursa müsbet mesaiye devam, meslek-i nuriyenin esasatındandır.
- Büyük zatlar bunda müttefiktir ki; “Başkalarıyla uğraşan yolundan kalır” (Dinsizlerin, ve şeytanın ehl-i hizmeti başka şeylerle meşgul ederek, hizmete mani olma planı vardır.)
- Şahsi müdafaaya geçmeyip, daima hak ve hakikati iltizam ve müdafaa etmek, meslek-i kudsiyemizdendir.
- İnsan; bazı imtihanlara maruz kalır. Bu durum kuvvet ve salabet kazanmaya sebeptir.
- Varta ve yanlışlık gibi hadiselerden, kendimize ibret ve ders almalıyız. Yoksa biz de aynı hallere düşebiliriz. Bu hâl-i sükuttan titreriz ve titrerim.
- Şaka muhabbetin kezzabıdır.
- Düşün! düşün! Ne düşündüğünü de düşün!
- Çok kere olur ki, hatası kendisine söylenmeyen bir kimse, hatasını hüner sayar.
- Sana şifa lazım ise, acı ilaç iç. Dostun sözü acıdır.
- Zihnî faaliyet için takip edeceğim gaye, iradî dikkat cehdlerinden ibarettir.
- İmanı kurtarmak, Kur’ana ve Nur’a hizmet gibi, mukaddes ve asil bir dava uğrunda, hayatımı fedadan çekinmeyeceğim.

• Hususan yeknesak dünyevi meşguliyetler; insanın mahiyetindeki ulvi melekeleri körletir. Manevi terakkiyata medar olacak yüksek istidatları söndürür, kabiliyetleri verimsiz kılar.

• Tembelliğe, basit ve manasız zevklerime, müsaade etmeyeceğim!

• İrade ve nefsimize hakimiyete, inayet-i Hakla muvaffak olabiliriz. Bu cehdimizde ‘zaman’ da bize hizmet edecektir.

• Nefse hakimiyetin en ehemmiyetli şartı; fikirlerin ve hareketin kuvvetli i’tiyatlar halinde birbirine raptedilmesidir. (Fikir ve hareket arasında öyle bir rabıta te’min etmelidir ki; zihinde teşekkül eden bir fikri, aynı vuzuh ve şiddetle ‘hareket’ takip edebilmelidir.)

• Üstadımıza sadık olan, nza-i İlahîyi bulandır.

• Yüksek bir gaye, ebedi, canlı ve cazip bir maksad; işte bütün sıcak heyecan ve fikirlerimizi hakaik-i imaniye üzerine çevirebilmeliyiz. Böylece hedefe varabiliriz.

• Gayr-ı meşru veya lüzumsuz arzularıma mukavemet ve muhalefet etmeliyim.

• Maksat ve gayelerimize muvafık hislerimizden, hemen istifade etmeliyiz.

• İşimizin kudsiyetine ve yüksekliğine karşı bir his mi husule geldi, hemen iş başına!.. İş hoş ve cazip kılan, zihnî ve bedenî bir kuvvet mi hissettik, çabuk kitap başına!.. Derhal iş başına!..

• Tenbel bir hayat seyrinin vicdan azabından azade kalması kâbil değildir.

• Nur-u Kur’anla meşguliyet; insanda yüksek hazlara, ebedi saadete ve baki şereflere karşı ulvi hisler husule getirir.

• Zihnen çalışan insanlar, yalnız arzu ettikleri şeyleri hatırdan tutmaya muvaffak olurlar. Biz mevzuumuzu tekrarlamak suretiyle dikkatimize büyük mikyasta hakim olabiliriz.

• Şehevi temayülleri uyandıran, tahrik eden ve bizi mübhem hayallere müsait kılan, tembelliğe teşvik eden kitapları okumamalıyız. Bunlardan nefret etmeliyiz. Kur’anî ve imanî hakikatlarla, bize saadet anahtarları kazandıracak eserleri okumalıyız.

• Fikirleri ve hareketleri hoş ve meşru olmayan, hayal tarzları İslamiyete muvafık gitmeyen ve vaki sebeplerle tembelliği, mâkul ve meşru gösteren arkadaşlardan büyük bir soğuklukla uzaklaşmalıyız.

• Tahkiki iman dersleriyle tenevvür eden bir kimsede sefil hisler, yerlerini âlî duygulara terk ederler.

• Nazarlarımızı, harici alemde kendi nefsimize iradî bir surette çevirmeliyiz. Harici vak'a ve hadiselerle tabi olmadan, kudsi hizmetimize ve ulvi meşguliyetimize devam etmeliyiz.

• Gaye ve maksadta muvaffak olmanın sırrı şudur: Maksad ve gayelerimize faydalı olan şeylerden istifade etmek, onun haricindeki şeylerle meşguliyeti mâlâyani addetmek, lüzumsuzluğuna inanmaktır.

• Bizim büyüklerimize tazim, küçüklerimize merhamet etmeyen bizden değildir.

• Kükremiş fil, o kadar zorlu ve heybetli hayvan iken, sahibinin üzerine hücum etmez, çünkü lütfunu görmüştür.

• Münafığın rey ve hükmü, gammaza muvafık görünür. Bunların laflarına itimad edip aldanma!.. (Ehl-i tahkik ve tedkik ol...)

• Bilhassa münazaalı haberlerin, sözlerin nakillerinde noksan ve fazlalık olabilir, habbe kubbe yapılabilir.

Bunun için herkese, hususan sevdiklerine aldanmaktan kendini koru... Muhakemeli ve âkilâne davran... Bu gibi şeylerde itidal-i demle hareket et... (Birinin sözüyle diğerini mahkum etme)

• Bediüzzaman Said Nursi şahsı için manevi bir mertebe davasında bulunmayan bir şahsiyettir.

• Risale-i Nur bir mektepli talebeden feylesofa kadar, avamdan en alime kadar kadın, erkek, genç, ihtiyar herkesin dinî, ahlakî, kalbî, aklî, felsefî v.s. ihtiyaçlarını en mükemmel ve en zevkli bir tarzda karşılayan ve ikna eden, taptaze bir eser külliyaıdır.

• Evet, biz Nur talebeleri; dünyevî bir maksat için çalışmıyoruz ki, hapis ve zulümlere maruz kalınca sarsılalım... (Risale-i Nur talebelerinin meşgul oldukları vazife, en büyük dünya meselelerinden daha muazzamdır.)

• Bu memlekette dini irtica yoktur, yalnız ve yalnız siyasi irtica vardır. O politik mürteciler, siyaseti dinsizliğe alet ederek dine ve din adamlarına hücum ediyorlar. İmansızlıkla, gayet aciz, korkak ve evhamlı olan din düşmanları, çaresiz kalınca kuvvete başvururlar. Halbuki "hak kuvvete değil, kuvvet haktır." Onlar haksız oldukları için kuvvetsizdirler.

• Dindarlara mürteci diyenler, kendi ayinelerine bakarak gördüklerini söylüyorlar. Asıl mürteci kendileridir.

• Risale-i Nur sönmez; O, söndürülmek için üflendikçe parlayan, ilâhî bir nurdur. Kur'an ve iman hakikatlerini ders veren Risale-i Nur, bu vatan ve milletin sinesinde yerleşmiş ve kökleşmiştir. Onu söküp atmak hiçbir komitenin haddi değildir.

- Risale-i Nur talebeleri ise, mağlub olmazlar. Onlar başkalarına benzemezler. Farz-ı muhal olarak, onlar zulmen bir mahkumiyete düşer edilseler derler ki: “Biz mahkum olmuyoruz, Hâk indinde beraat kazanıyoruz.”

- Nur Talebesi; müsbet gayeli şeyler düşünür, mağlubiyete mağlup olmak istemez.

- Kuvve-i maneviyyenin ve müsbet düşüncenin sihirli kudretine malik olan insanlar, dünya ve uhra işlerinde harika muvaffakiyetlere erişmişler ve erişmektedirler. Şu hakikat gayet kat’i ve çoklukla vakidir ki; İnsanlar iman ve itikad ilmiyle münevver olmakla ve düşüncelerini düzeltmekle ye’s, üzüntü ve ümitsizliği, korku ve muhtelif hastalıkları def edebilir, hayatlarını değiştirebilirler.

- Ruhumuzun selâmeti; bizim nerede olduğumuza, neye malik olduğumuza bağlı değil, ancak ruh haletimize bağlıdır. Harici hallerin bununla münasebeti pek azdır.

- Ruh haletinizi değiştirmekle, müptelâ olduğunuz dertten kurtulabilirsiniz.

- Siz derde uğramışken, sınırlarınız birbirine geçerken, bu şartlar altında Rabbinizin size ihda (hediye) ettiği irade kuvveti ile, ruh haletinizi değiştirebileceğinizi kat’i olarak beyan ediyorum. Bunun sırrı basittir, fakat biraz gayret lazım.

- Bir ameli ruhiyat âlimi der ki: “Fiil, hissi takib eder gibi görünmekte ise de, hakikatte fiil ile his beraber giderler. İradenin tasarrufu altında bulunan fiili tanzim edersek, dolayısıyla öyle olmayan hissi de tanzim edebiliriz.”

- Zihnen karar vermekle heyecanlarımızı hemen değiştiremesek de, fiillerimizi değiştirebiliriz. Fiillerimizi değiştirdiğinde, hislerimizi otomatik surette değiştirmiş oluruz...

- Şayet neş’emiz kaybolmuşsa, ihtiyari neş’eye girme yolu: Şakrak ve neşeli davranmak.

Güya neş’e gelmiş gibi hareket edip konuşmak.

“Ben neş’eliyim, ben neş’eliyim, ben müferrahım, ben mesrurum” kelimelerini yüksek sesle 15 defa tekrarlayarak, kendi kendinize bu telkini yapmak ve yapmaya devam etmekten ibarettir.

- Pek mes’ud ve neş’eli olma belirtilerini hareketlerinizle gösterirken, bitkin ve bezgin bir halde kalmak maddeten imkansızdır. (Bu, Allah’ın bize ihsanı olarak, hepimizin hayatımızda kolayca ve mucizeler misillü

muvaffakiyetler kazanabileceğimizi gösteren esaslı, küçük hakikatlerden birisidir.)

- Sıkıntı ve ızdıraptan kurtulmak için insanın kendinde değişiklik yapması lazımdır. Bu değişiklik için yegane çare şudur: Neş’eli hareket etmeye başlamak. Bu metodu tatbik ederek vehim ve sıkıntılardan kurtulan birisi der ki:

“Şöyle bir hareket ederek yerimden fırladım, gülümsedim, güya herşey güzel ve yolunda imiş gibi hareket etmeye uğraştım...

“Önceleri güç olduğunu itiraf ederim, fakat kendimi zorladım. Bu hareketleri yapmaya devam etmekte sebat ettim. Hareketlerimde güler yüzlü, neş’eli ve ferahlı göründüm. Böylece sıkıntılarımdan kurtulmaya muvaffak oldum.

“İlk farkına vardığım şey, kendimi iyi hissetmem oldu. Hemen hemen kendimi görüldüğüm kadar iyi hissettim, bu iyileşme devam etti.

“Bugün aylardan beri mezarda olmam icap ettiği halde hem mes’ut, hem neş’eli, hem mesrur, hem sıhhatli, hem de hayattayım. Şu muhakkak ki: eğer mağlubiyet düşüncelerine ve ümitsizliklere devam etseydim, şimdi ölmüş bulunacaktım.

“Fakat ruh haletimin değişmesiyle, vücudumun iyileşmesine sıhhat ve afiyet kazanmasına imkan ve fırsat verdim”

- Kuruntu, vehim ve üzüntülere müptela olanlara şunu söylemek istiyorum. “Madem ki, Allah’tan ümidi kesmeyerek, ümitvar olarak, ferahlı ve neş’eli davranarak; sıhhat ve afiyet, gayret ve faaliyet, şevk ve himmet gibi nimetlere ve zevklere erişmek mümkündür. Öyle ise bu üzüntü ve vehimler niye?”

- Daima müsbet şeyler düşünmek, bu insanın da hayatını kurtarabildi. Ben ve siz, küçük sıkıntılarımıza ve dertlerimize, ehemmiyetsiz ve küçük olduğu halde; kuruntu ile kendi hayalimizde büyötmek vehmine düştüğümüz, gam ve kederlerimize, (bir dakika dahi olsa) niçin vücud rengi verelim, niçin bizde durmasına ve yerleşmesine müsaade edelim!

- Hem madem ki, sadece ferahlı sürurlar ve neş’eli hal ve hareketlerimize devam etmekle, ruhi ve kalbi olarak meserretli bir vaziyette davranmakla; gam ve sıkıntı, atalet ve tehavünü def’etmek mümkünmüş. Mesrur ve müferrah bir halet-i ruhiyeyi elde edip, gayyuriyet ve faaliyet saadetine erişmek mümkünken ne için kendi kendimizi mahzun, mükedder ve heder edelim...

Ne için fıtratımızda meknuz, ezel ve ebede müteveccih kabiliyetleri köreltelim.

- Niyeti ve düşüncesi ne ise; insan o'dur.

- İnsan kat'ıyyen görecektir ki, maarif-i İlahiyye ve tahkiki iman derslerini hergün okuyarak imanı kuvvetlendikçe; eşyaya, hayata, insanlara ve mahlukata karşı görüş ve düşünceleri -hakikatbîn bir kimse haline yükselmiş olmanın semeresi olarak- değişecektir. Bu değişikliğe erişince de, eşyalar, insanlar ve mahluklar; kendisine karşı hallerini değiştirirler.

İnsan, düşünce, tasavvur ve görüşlerini Marifetullah ilmi ile, Hakaik-i Kur'aniye ve imaniyeyi sebat ve sadakatla mütalaa ile cehaletten kurtularak değiştirirse, maddî ve manevî, ferdî ve içtimaî, imanî ve fikrî hayatında çok hızlı ve müsbet bir değişiklik olduğunu görür. Hayret ve hayranlıklar içinde, Allah'a hamd ü sena eder. Hal ve akibetimize mes'udane şekil veren kuvvet, Kadir-i Zülcemal ve Rabb-i Rahimimiz olan Allah tarafından içimize iddihar edilmiştir, fıtratımızda ve benliğimizde meknuz bir haldedir.

- Bizim vazifemiz: Ye's, gam ve kederlere kendimizi kaptırmayarak; heva, heves ve sefahetle kendi kendimizi körletip mahvetmeyerek; himmet ve gayretle bu fitrî kabiliyetlerimizi, ilm-i iman ve Marifetullahla çalıştırmak, inkişaf ve inbisat ettirmektir...

Muhtelif Tarifler

Tenkid: Bir camianın fertleri, bir davanın hadimleri ve uzuvları birbirlerini tenkid illetine tutulupta tedavi edilmezse, o camiadan bir hayır beklenmemeli.

Çok Söyleyen: Çok söyleyen, az işleyen adamla işe girişme. Sözü iş, işi sözden ibaret olarak yaşayan kimseden birşey bekleme.

Çalışmak: Senenin yarısı soğuk, yarısı sıcaktır. Soğuğu, sığağı bahane edip çalışmayan adam ahmadır.

Çok Konuşmak: İnsan küpe benzer. Ne kadar boş ise, sesi o kadar çok çıkar.

Fena Huy: Fena huylar, ağız kokusuna benzer. Sahibi duymaz, yanındakiler duyar, nefret eder.

Sabah Uyanış:

1. Uyanma saatinde; uyanır uyanmaz yorganı ayaklarla itip, sür'atle yataktan Euzubesmele ile fırlayacağım. "Lâilaheillallahu vahdehu" ve "ve lâhavle" okuyacağım.

2. Hemen abdest alacağım.

3. Derin nefes alacağım.

4. Ben hasta değilim.

Ben müferrahım.

Ben münbasitim.

Ben meserretliyim.

Ben neş'eli ve neşveliyim.

Ben sıhhat ve afiyete mazharım.

Ben bedenem, ruhen, kalben, aklen ve zihnen kuvvetliyim.

Bende tehavün ve tenbellik yoktur.

(Bu cümleleri 19 defa yüksek sesle tekrarlayacağım.)

5. Derin nefes alma idmanı yapacağım. (Açık pencere önünde veya açık havada 19 defa.)

Açık havada, (sabah namazının akabindeki dersten sonra) yarım saat yürüyüş yapacağım.

6. O sabahki işleyeceğim ameli, program halinde yazacağım. Sonra o gün yapacağım işleri programa yazacağım.

7. Kahvaltı yapacağım.

8. Kahvaltıdan sonra 15 dakika sırtüstü yatacağım.

İktisat-Kanaat: Nefsine, hevesine kul olma sakın. Ey insan! İsrâf, hırs, tama, çok ziyan getirir. İnsanı her an zillate ve sefaletle atar. Ehl-i İslama

yaraşan, iktisat ve kanaattir.

Okumak: Müdafaa, takriz, mektup, şiir, fıkra ve makaleleri tekrar tekrar okurum ve okumalıyım. Çünkü okuduğumu, en güzel şekilde öğrenmeli ve hazmetmeliyim.

Hafıza: İş ve hizmet-i Kur'aniye insanının en çok muhtaç olduğu cihazattan biri de; her an hizmete müheyya ve hazır bir hafızadır...

Unutma: Hizmet-i Nuriye ve iş hayatında en sıkıcı ve zararlı şey; unutkanlıktır. Unutkanlığın en birinci sebebi de, âlâka ve himmet za'fiyetidir. İnsan, hayatın hangi meşru yolunda yürürse yürüsün, cehd sayesinde iyi inkişaf etmiş bir hafıza, ona sayısız istifadeler ve muvaffakiyetler te'min eder.

Bildiğini iyi bilen ve unutmayan adam; başkaları unutkanlık yüzünden, bildiklerini yeniden öğrenmek için uğraştıkları ve vakit kaybederek, oldukları yerde sayarken, daima ilerleyen, yükselen, yeni işler ve hizmetler başaran bir kimsedir.

Unutkanlığın en birinci sebebi ve âmili de: İnsanın kendini dikkatsizliğe alıştırmaması ve mahfuzatını sık sık tekrar etmemesidir.

Müteferrik İzdırap: İzdırap çekmeyenler, başkalarının çekebileceğini akıllarına bile getirmezler. Şu halde, bir insan, bir Müslüman, hususan Kur'anî ve İslamî bir davanın hizmetkarı ve cihad-ı ekber-i diniyenin bir neferi olmak nimet-i azimine erişmiş mes'ud bir mü'min olarak, ızdıraplar çekmek bir nevi gıda-i manevidir.

İzdırap aynı zamanda, güç, kuvvet, faaliyet ve gayretin muharrik bir kuvvet kaynağıdır.

Deha: Deha yüzde bir nisbetinde ilahî bir ilhamsa ve dahiyane külli hizmet ve muvaffakiyetler, hususi bir inayet-i Rabbaniye sayesinde ise de, yüzde doksandokuzu alın teridir.

Bu gayret ve himmet de; yine bir Lütf-u Rabbani eseridir.

Öyle ise ey nefsim!

Sana beka yolunda ibadet, hizmet ve manevi cihad için verilmiş olan ömür sermayesinin dakika ve saatlerini öldürme. İbadet, taat ve hidemat-i Nuriyeye sarfet.

Bilmek: Bildiği şeyler için “Biliyorum.” bilmedikleri için “Bilmiyorum.” diyebilmek, fazilettir.

İdrak: İdraklerin en hakikisi; bildiklerini sağlıklı bildiği gibi bilmediğini de idrak edebilmektir.

“Bilmiyor, bilmediğini de bilmiyor” cehl-i mürekkebine, felaket ve helaketine düşmemek hususunda, müteyakkız, dikkatli ve ferasetli olmalıyız.

Bilmemek: ‘Bilmediğinizi itiraf etmekten ve bilmediğinizi öğrenmekten çekinmeyiniz.’ (Hz. Ali)

Bilinmeyen: Bir alimin veya ilimle meşgul, malumatı zengin bir kimsenin, bildiği şeylerden, bilmediklerinin daha çok ve daha geniş olduğunu bilmesi ve lüzumunda mahviyetle izhar etmesi, ondaki bilginin gün geçtikçe ziyadeleşeceğine ve ondaki fazilet ve idrakin yüksekliğine delildir.

Medet: Ey Nefsim! Sen, kullardan bekleme medet.

Kimden medet umarsan, edilirsin red.

Ta ezelden böyledir adet.

Dost, dostu yanıbaşından atar belki bir gün.

Sen, mutlak Allah’tan iste mededi dahi her gün.

Sen ancak Allah’tan bekle mededi tüm gün.

Değilse nefret tokadı yersin halktan bir gün.

Sır: Sırrını saklayanın iradesi elindedir.

Müşavere: ‘Müşavere eden zarar görmemiştir.’ (H. Şerif)

İmtihan: Cenab-ı Hak, şiddetli şekilde imtihan eder ki; elmas ile kömür ruhlu olanlar birbirlerinden ayrılsın, kabiliyetleri inkişaf etsin.

Ene Değil Nahnü: “Sen” ve “ben” dememeli, “biz” diyerek konuşmalı. (Etrafına toplandığımız Hizmet-i Kur’aniye “Ene” yi kabul etmiyor, “Nahnü” istiyor)

Ebeveyn Hakkı: Anne babaya şefkatlerinden dolayı aldanmamak. Anne, baba bu hizmette bulunduğumuz için “Hakkımızı helal etmeyiz” deseler, yine bu hizmetin daha ehemmiyetli olduğunu bilerek, hizmete devam etmeliyiz.

• Yaş kırka balığ olduğunda, iyi olsun kötü olsun ve nasıl bir ahlak olursa olsun; rüşuh peyda eder, meleke haline gelir daha terki mümkün olmaz. (İşara’tü’l-İ’caz’dan)

• Bizlerin bu zamanda ihtiyacı, tahkik-i imandır. Akıl, ruh ve kalbimizi, bütün manevi cihazatımızı nur-u imanla doldurmalıyız. Çünkü insanın 30-40 yaşlarına kadar kabiliyet ve istidatları alışkanlık haline gelir. Bu yaşa kadar nur-u imanla meşgul olmak elzemdir.

Günlük İçtimaî Hadiselerle Meşguliyet: Günlük içtimaî hadiselerle meşgul olmak, kabiliyet ve istidatlarımızın Risale-i Nur hizmetinde

inkişafına mani olur. Çünkü menfi gazete veya içtimaî hadiselerle meşguliyet, bir dava adamının, davasında yetişmesine engeldir. Nur talebesi gazeteye, müsbet veya menfi olarak kendilerini ilgilendiren bir hadise var mı, diye bakar.

Lâhika Mektupları: Lâhikalarda geçen siyasi mektuplar, şahsa değil umuma yazılmıştır.

Üstadımızın hususi neşrettiklerine nazaran, çok kısa, hatta bir satır olarak umuma neşrettiği mektuplar vardır.

Mektuplar ihtiyaca binaen yazılmıştır.

Cehd-Sa'y ü Gayret: Üstad himmet isteyenlere kızar, “Cehd ediniz, çalışınız” derdi...

Muarızların olması bir cihette iyi, çünkü kabiliyetlerimizin inkişafına sebep olur.

Ezber: Ezberlemek, hafızayı açar. Bazı veciz yerleri ezberleyip, konuşmalarımızda, sohbetlerimizde; “Üstadımız, Risale-i Nur böyle diyor” demek, sohbetlerde Risale-i Nur’dan bahsetmek ehemmiyetlidir.

Müsbet Hareket: Tan Gazetesi baskını hadisesinde Üstad, hiçbir talebesini siz de katılın diye göndermemiştir.

- Cifr ile ilgili mes’elelerin mahfuz ve hususi tutulması daha münasıptır.
- Külliyyatı 3-4 defa okuduktan sonra Lahikaları, her paragrafının ameli cihetini düşünerek okumalı.
- Herhangi bir mes’eleyi izahta, kitaptan nakil getirmek. (kitabiliğe alışmak ve esas almak)

Hizmete Devam: 100 yaşma da gelsem yine hizmet edeceğim. Yeni talebeler yetişmiş diye, meşgul olduğumuz hizmeti bırakmak vartadır.

- Başkalarının sadakatsizliği, fütur ve çekilmesi onlara söylenmez, fakat bizim sadakatimizi artırır.

• Üstad Hazretleri bir talebesine “Siyasette ya muvafık veya muhalif olmak vardır, tarafsızlık yoktur” demiştir.

- Derse gelen veya hususi tanıştığımız kimselerin, daha önceden meslek ve meşrebini öğrenmeli veya konuşmalar esnasında anlamalıyız. (Onun idrak ve anlayışına göre konuşmalıyız)

Ehl-i Tarîk ise, Üstadın isminden ziyade Risale-i Nur diye bahsetmek.

(Belagat: Mukteza-i hale göre konuşmak demektir.)

- Derste konuşan yeni ve yaşlı bir zat ise: “Muhterem ağabey, Allah razı olsun istifade ettik. Burada; nasıl câmilerde vaaz yapılır, onun gibi Üstad ve Risale-i Nur’dan bahsediyoruz. Senin bu mevzuunu müsait bir vakitte

konuşalım. Ben evladınız yerindeyim” demek. Bu şekilde davranılınca şeyh de, hoca da olsa tatmin olur. Bu hizmette; tevazu ve mahviyetle muvaffak olunur.

Ders Okumak: Cemaate ders okurken, cümlelerin son 3-4 veya 5 kelimesini başımızı hafifçe kaldırıp okumak. Kelimelerin manasını en yakın Osmanlıca kelimelerle vermek. (İnsan birden o okuyuş şekline alışamaz, zamanla olur.)

Sabah dersindeki cemaate karşı aynen, fakat umumi cemaate karşı (uydurukça olmamak şartıyla) kelimelerin manası verilerek okunmalı.

- Bazı şeyleri zamana bırakmak lazım.
- Sabah yapılan umumi derse muhakkak devam. Üstadımız, dersten sonra bize, aynı dersi tekrar okuturdu.

Feda Etmek: Abdullah Ağabey Dünyevi İstikbalini feda etmiştir. Ceylan Abi birisine diyor:

“Ne olacaksın?”

“Meb’us, Başvekil, Reis-i Cumhur,”

“Sonra:”

“Hiç.”

“İşte biz şimdi o mertebedeyiz.”

Lâ Râhete Azami Fedakarlık: Üstadımız, “Benden evvel mi, yoksa sonra mı ölmek istersin?” diye sordu. Üstadsız yaşayamam diye; “Evvel ölmek isterim Üstadım” dedim. Dedi ki: “Tembel! Kabre girip yatacaksın, rahatını düşünüyorsun. Kalacaksın, meşakkat çekeceksin, cenneti dahi düşünmeyeceksin.”

İştirak: Üstadımızın hizmetinde iken; birimiz leğeni, birimiz ibriği tutar, hepimiz bir şeyle iştirak ederdik.

Kendini Müdafaa: Üstad, bizim hatalarımızın birikmesini bekler, sonra dünyevi ufak mes’elelerde hiddet ederdi. Bizim nefsimizden itiraz daha gelirken “Avukat gibi kendini müdafaa ediyorsun” derdi.

Vartalardan İbret Almak: Birgün, Üstada arkamı dönüp pencerenin dışındaki yemeği alırken “Düşeceksin” dedi.

Yine birgün yeni iken, kısa kollu mintanla Üstadın yanıdayım “Üşüyeceksin” dedi. Hava da sıcaktı. Anladım ki evvelkinde, üstadımıza arkamı dönmüştüm, ikinciside de, kısa kollu giymiştim.

Üstadımız böyle hataları doğrudan doğruya söylemezdi. Varta ve yanlışlıklar zamanında kendimiz ders almalıyız ki, aynı vartaya düşmeyelim. İbret almak lazım.

İstişare: Risale-i Nur'daki mes'elelerde olur, Risale-i Nur'da olmayan mes'eleler müşavere edilmez.

Teyakkuz, Aldanmamak, Basiret ve Feraset, Üstada Sadakat, Akıl Karıştırmamak: Üstadımızın, Risale-i Nur'un, esiriyim, kölesiyim. Kim ki üstadımın, Risale-i Nur'un talebesi olur, onunda kölesi ve esiriyim.

Üstad bir kardeşi, -anne ve babasına gitmek istediği zaman- onu Ankara'ya gönderiyor. O kardeşte, hüsn-ü zannı olan yaşlı bir ağabey'e söylüyor. O da, Üstadımızın sözünü te'vil etmiş. "Sen şimdi trene biner, Ankara istikametinde gider, sonra bir sonraki istasyondan memleketine gidersin" (Eliyazübillah) diyor.

O da onu dinleyip öyle yaptı. Eve varınca da, bir oyunla kendisini palangalarla bağlamışlar. Sonra bir evhama düştü, rahatsızlandı hem kendisi, hem evi perişan oldu...

Hazırlanmak: Derse gitmeden evvel hazırlanmak. Yani okuyacağın bahsi okumak ve kelimelerini çıkarıp öğrenmek.

Vartalardan Ders Alma: Bir hadise vuku bulduğunda (varta ve yanlışlık) şahıslar ve bizzat o şey üzerinde durmamalı, yoksa o hadiseden alınacak tecrübe ve ibret dersi alınmamış olur.

Şahsi Kusurlar Medar-ı Nazar Olmamalı: Üstadımız, "Ben sizin kusurlarınıza baksam, sizi bir saniye yanımda tutmam..." derdi.

Üstadın yanında ve hususi hizmetinde bulunmak çok zordur. Üstad hatamızı söylemezdi hizmete bakardı. Risale-i Nur'un hizmeti kolaydır.

Hizmette Atılmak, Ücrette Kaçmak: Üstad "sen ücret olunca koşarsın, hizmet olunca kaçarsın" diyordu.

"Şimdi iş var, sonra yaparım." diye dersi kat'iyyen terk etmemeli.

Vakit kaybetmeden oku, hizmete çalış kardeşim... Mesleğimizde dünyevi meselelerde kanaat esastır...

Samimi Alaka: Yeni tanıştığın gençlerin, talebelerin isimlerini öğren. Babalarının mesleği, memleketleri v.b. gibi (samimi alaka göster.)

İmtizaç-Şefkat-Müsamaha: Kardeşlere imtizaç, şefkat ve müsamaha ile muamele etmeliyiz.

Günlük Hadisattan Bahsetmemek: Dershanelerde derslerin sonunda Üstaddan bahsetmek veya bir taarruz varsa, Üstad ve Risale-i Nur'u müdafaa etmek. Bundan gayrı hadiselerden, (günlük her türlü hadiseden) bahsetmek; sadakatsizliktir, bid'attır...

Kitabilik: Şahsî ve indi söz ve hareketlerimizden dolayı, bize kim şefaahat edecek. Sadırdan değil, satırdan konuşmak, kim ne derse desin, bu

sadakatimizin şe'nidir.

İkazlarda Muamele Tarzı: Bir ikazda: Üstadımız evvela işâri, remzî, telmihî konuşur. Sonra bir sarîh, ikinci defa tevazukarane yine bir sarîh söyler. Fakat, evvel itiraz vuku bulursa medar-ı bahs etmezdi.

Kimler İkaz Edilir?: Risale-i Nur'a sadakati var ve sarîh söylediğinizde "Allah razı olsun, ben yanlış hareket etmişim" diyecekse söylemek.

Zübeyir Abi ilk geldiğinde Ceylan Abiye soruyor: "Ben Üstadın hizmetini nasıl yaparım?"

Ceylan Ağabey de;

"Bir şey var: Üstadın işine aklını karıştırmamak."

"Aklını karıştıрма." der.

Yanlış Düşündüğü İzzetini: Kardeşine karşı izzet, zilletir. Bu makamda benim izzetim yok.

Hata ve vartalarda tedbirli, hikmetli hareket etmek. Zamanın geçmesini beklemek.

Anlattığınızda dinlemez ise, dünya imtihan dünyasıdır. Nazarı Risale-i Nur'a çevirici mektupları okumak.

İkazlarda Muamele Tarzı: Muhatabın mizacı zayıf ise söylenmez. Ağlayacak tip ise (halet-i ruhiyesine mutabık olarak) haberimiz yokmuş gibi konuşmalıyız.

Kafa Çalıştırmak: Düşmanlarınız cin gibi, siz kafanızı 200 derece fazla çalıştırmanız lazım...

Yanlışlığa düşmüş olanlarla konuşulmaz. "Kardeşim Üstaddan, Risale-i Nur'dan bakalım" demeliyiz.

Umur-u hayriyenin manileri çok olur kardeşim. Bize böyle hallerde susmak gerekir, mes'eleyi ancak böyle hallederiz.

Zaman Cemaat Zamanı: İşimiz cemaattir kardeşim... Cemaat insanı ihya eder... Hizmetkarız kardeşim...

- Şahsî dost edinme!

Sır: "Sırrını verdiğin için, bir daha sırrımı söylemeyeceğim."

- Fiilin konuşsun...

Cesaret: "Servetini kaybeden bir şeyini kaybeder. Namusunu kaybeden çok şeyini kaybeder. Cesaretini kaybeden her şeyini kaybeder."

- "Haksızlık önünde eğilmeyin. Çünkü hakkınızla beraber, şerefınızı de kaybedersiniz." (Hz. Ali r.a.)

Şehvet: Midesi dolu, kafası boş olanlarda şehvet çok olur. 'İlim ve kemalat şehveti teskin eder.' (Ebu Derda)

- “Sabırda musibet. Hüzün ve telaşta menfaat yoktur.” (Hz. Ebu Bekir r.a.)

Disiplin-İntizam: İhtiyat askerliğim olsa askere gideceğim, ta ki biraz disipline alışayım.

- Azami ihlas, sadakat, takva, iktisad, fedakarlık, sebat, dikkat, gayret lazım... Fiilen çalışmak lazım...

• Bana birisi düşman olsa, düşmanlık etse “Üstad, Risale-i Nur” dediği müddetçe ona, bana olan düşmanca muamelesiyle mukabele etmem. Çünkü nihayet onun o hali, banadır.

• Eskiden derdim, “25 yaşına gelinceye kadar ne yaparsam odur.” Şimdi de; “100 yaşına gelsem, yine cehd ve azmi elden bırakmayacağım...” diyorum.

• İsrail ülemasından Müslüman olanlarla beraber, eski adet ve hikayeleri de İslamiyete mal olduğu gibi, benim hallerim de Risale-i Nur dairesine geçiyor. (Kötü hallerin sirayetinden korunmalıyız)

• Üstad bir hadiseden dolayı “Nefsin seni aldatmış. Aklın taalluk etmiyor. Ruhunu feda etmişsin, nefsini feda etmiyorsun” dedi.

• Birimizin anama-babama, kardeşime bakacağım veya maddi istikbal endişesi gibi bir hisle (önce acip şekillerde Üstadımıza ihsas edip) sonra ufak bir yere gitmesi, bir varta halidir.

Halbuki, Üstadımız bizi bizden fazla düşünür, bilirdi. Ahvalimizle daima alakadar bir Üstadın rızası haricinde bir hal nasıl olabilir.

Ezber: Günde bir satır ezberlemek, bir dersi okuyunca hafızada tekrar etmek.

Bir paragraf kadar ezber hafızayı kuvvetlendirir. Bir sene sonra 7-8 defa okunan o bahis hemen hafızada kalır.

İmanlarımızı kurtarmak, ahiretimizi kurtarmak için okumalıyız.

Derste okuyan çocuk dahi olsa memnuniyetle dinlemek; çünkü konuşan Üstaddir, okunan Kur’an-ı Kerim’in tefsiridir.

• Yapılan bir hareketin ‘Risale-i Nur’da yeri nerededir?’ diye sorduğumuz sırada, ters cevap verildiğinde münakaşa etmeyip sükût etmeliyiz.

• Biz siyasete 4 senede bir defa... O da Üstadımızın Demokratlara rey atması gibi, seçimlerde reyimizi kullanarak bakarız.

• Mektepte muallimin tenkidine karşı -dersten sonra- muallimi değil, fikri cevaplayıp, tenkid etmeliyiz.

Kime Hatası Söylenir: Bir kimse, hatasını söyleyince “Allah Razı olsun, ben yanlış hareket etmişim” derse söylemek, nefsinin avukatı gibi müdafaa ederse birşey söylememek.

Faziletfuruşluk: Misafir olarak bir dershaneye gidince oradaki işleri görmek. (Süpürmek bulaşık yıkamak v.s. gibi...)

- Genç yaşta riyazet, ruhi bir hastalıktır.

Nazarları Okunan Bahse Çekmek: Önce kısa bahisler ezberlenmeli. Derste nazar-ı dikkatleri Risale-i Nur’a (sun’i olarak değil) Üstadımızın mevzu ile ilgili bir lahikasından veya konuya ait ferahlı, müjdeli bir hadise nakletmekle çekmeliyiz.

- Günlük hususi Risale-i Nur dersimizi bırakmamalıyız.
- Muhabbeti arttırıcı fiillerde bulunmalıyız.
- Zaman, mekan ve muhitin insan üzerinde tesiri azımdır.
- Devamlı bir muhitte kalmak gaflet verir.

Aldanmamak: Üstadımız son zamanlarında daima “ALDANMAYINIZ” diye ders verirdi.

- Akıl, kalp, dimağ, el, göz, dil gibi hassalar ne kadar çok bir şeyle meşgul olursa, o kadar istifade eder.

Sarıklı Genç (Genç Said): Üstadımızın Genç Said (Sarıklı Genç) tabiri; hizmeti devam ettiren, faal, hareketli olan herkes için geçerlidir. Fakat, kibir ve gururlanmamak lazımdır.

Sadakat: Üstad Van’da bir talebesine diyor: ‘Benim arkamdan gel, korkma. Yalnız ahde vefa ve sadakat şarttır.’

Üstad Hangi Hususlarda Taklid Edilebilir: Üstadın yeme, içme, giyimi ve uyuması taklid edilemez. Onları yapabilmek için ancak Üstad olmak lazımdır. Fakat şecaat, fedakarlık gayret, hamiyet sıfatları taklid edilir, çünkü cadde-i Kübradır...

Sebat - Devam: Yalnız da kalsak, bütün dünya aleyhimizde de olsa ve farz-ı muhal nurcular da istifa etse, yine Risale-i Nur’un mesleğinde devam etmeliyiz.

- Hergün bir satır kadar ezber. Her ezberi tekrardan sonra yenisini ezberlemek. Bunları daima o gün içinde tekrar etmek.

Ezberle aklen, “Salavat-ı Şerifeyi” okuyarak kalben inkişaf ederiz.

- Üstad Hazretleri birşeyi tasvip etmeyince, o kişiyi kırmadan hikmetle, kendi halinin müsait olmadığını izhar ederek ifade ederdi.

Bir talebesi mektup yazıyor, ve bu mektubun umuma neşredilmesini istiyor. Üstad Hazretleri onun o hissini kırmadan bir mektup yazıyor ve ona neşretmemek şartıyla gönderiyor. O arzusuna cevap veriyor.

- Herkesin kaldıracağı şekilde konuşmalıyız.

Azami Dikkat: Hizmetkar, bütün dünyayı Üstadına bağladığı gibi, bunun aksine de -samimiyetine rağmen- sebep olabilir.

- İzzet ve şerefini Risale-i Nur’a feda etmek.
- İnsan yaşlandıkça imtihan şiddetlenir.

Kitabilik: Söylediğiniz Risale-i Nur’da yazılı ise kabul... Yerini gösteriniz... Kitabî konuşmak...

Nur’un Esiriyiz: Bir kardeş dedi; “Üstadım tashih bitti, şimdi iş kalmadı” Üstad; “Bekçilik yaparsın!.. Risale-i Nur’un esirisin” diyerek kalbinin içine cevap verdi.

İttiba: Üstada itaat, ittiba ederek hareket edersem, muvaffak olmasam da, me’sul olmam.

Okumak: Okurken iş hatırına gelirse “Sonra yaparsın, vakit kaçmıyor” demek. Uyku gelirse “Bu bahsi bitir, öyle uyursun” demek, nefsi ikna etmek...

Üstada Mutlak İnkiyad-Sadakat: Z. Ağabey, “Bir taş gibi Üstadımız oraya vurur, oraya. Buraya vurur, buraya. Şuraya vurur, şuraya gideriz.” diye Urfa Emniyetine cevap veriyor. “Üstadımız bir şey demeden hareket etmeyiz, hizmetkarız” diyor.

• Sabah ve ikindi yarım saat hava almak, zihni açar. Üstad ikindi zamanı da çıkardı.

- Bir zamanlar ben hizmette, 15-16 saat mesaiye kanaat etmiyordum...
- Asabiyet halinde his hakimdir...

Meşveretin Şartı: Uykusuzluk asabiyet verir; akıl, fikir yerine his konuşur. “Saat 24.00’den sonra; istişare yapmayın, müdavele-i efkara girişmeyin, Risale-i Nur’dan bir bahis dahi sormayın” diye ağabeylere söylendi...

Hizmete Devam: Üstad, azami ihlas, sadakat, sebat dersi veriyor, hizmette tahkim ediyordu.

- Ben Üstadın, şahsıma ait kerametlerine mazhar olamadım.

Üstadın tasarrufu herkese göre değişiyor. Mesela: Hapse düşen veya ye’s’e düşen bazılarına gözükmesi gibi...

- Yeni gelen talebelerle meşgul olmalıyız. Aramızda dahi menfi mes’eleleri konuşmamalıyız.
- Biz Üstadımıza menfi haberleri söylemezdik.

Meşakkat: Derste yer bulamasam da ayakta kalırım, yine de iştirak ederim.

Nefsine Okumak: Ders 5 saat devam etmişti. Biz Üstada belli etmeden ayak değiştiriyorduk. Üstad bunları fark ederdi, gözünden birşey kaçmazdı. Gözüyle meramını anlatabilirdi. Bize o zaman dedi: “Ben dersini nefsimi okuyorum. İsteyen gidebilir.”

Hayal’de Tedavi: Üstad hayalimizde olan dünyevi şeyleri, daha hayalde iken, şiddetle ikaz ederek terbiye ederdi...Üstad Hazretleri el hareketleri ve bakışlarıyla maksadını ifade ederdi...

Meşveret: Meşveretle hareket etmek lazımdır, yoksa hareketimiz ferdî olur.

Risale-i Nur Talebelerinde olması gereken üç mühim hususiyet;

- İHLAS-I ÂZAM
- SADAKAT-I ÂZAM
- SABR-I CEMİL..

“Amelin ruhu ihlastır; ihlasın ruhu niyettir.”

- Bir hastalık hali görse, Üstad “Am- den (kasden) yapıyorsun” derdi..
- Bir yerde 5 dakika veya birisinin yanında 3-5 cümle konuşacak kadar fazla kalsak, döndüğümüzde “Neredeydin, 2 saattir seni bekliyorum” diye kızgınlıkla sorardı.

• Üstad bir vesileyle bazen hepimizi kovar “Ben size muhtaç değilim, tek başıma idare edebilirim” der. Sonra eski bir talebesinin gelmesiyle “Her ne ise... hatırı için sizi affettim” derdi. Biz o zaman affettiği için Üstadımızın elini öperdik.

- Mesleğimiz ESASATTIR.
- Üstadımız Türkçe’den başka dil konuşmazdı.
- Risale-i Nur’dan, lahikalardan okumak. Yolda giderken (ve kitap olmadığı zaman) yanımızdaki kişinin konuşmasından Risale-i Nur’la ilgili bir irtibat kurup, mevzuu Risale-i Nur’a getirmeliyiz.
- Herhangi bir cemaata karşı konuşurken, onların ihtiyacını konuşmalarından anlayıp, ona göre konuşarak, her birisiyle hususi ilgilenmeliyiz.

• Bir kardeşle -eskilerdense- birlikte bir derse veya bir yere gidildiğinde, biz Risale-i Nur’dan bahsetmeliyiz. O, mevzu haricine girerse, hiç olmazsa dini sohbet olduğundan sükut etmeliyiz.

Hususi derslerde Risale-i Nur’dan okurken, Abdullah Ağabeyin Lügatından kelimelerin manalarını söyleyebiliriz. “Hayat-ı İçtimaiye” ve bu gibi çok geçen kelimelerin manasını söylemeye lüzum yoktur.

Okumak: Antep’li fedakarlar nasıl yetişiyor: Okumakla... Derslerde, eskilerin izahlarına müdahale etmemek.

- Derslerde ders yapanın sadakatı; okumakla anlaşılır. Lügat manası gayet kısa verilmelidir.

- Risale-i Nur başkalarından tederrüs edilmez.

- Ders haricinde ilk konuştuklarımıza, Risale-i Nur’dan bahisleri anlatmalıyız.

- Lahikalardaki mevzuular, aynen bu zamandakilere de hitap eder. Hizmet Rehberi hazırlanırken isimleri çıkarıyordum. Çünkü yeniler “Bu eski zamana ait bir mektuptur” nazarıyla bakabilirler.

Hastalık: Üstad, biz hastalanınca “Hizmetten kaçıyorsun, ananın yanına git” derdi.

Üstadımızın böyle diyeceğini bildiğimiz için hastalığımızı söylemezdik.

Kendimi hep telkinle tedavi ediyordum.

Dişim kanıyordu. “Dersini oku” dedi, sonra “çanak getir, kan gelirse tükür” dedi.

Uyku: Hizmette veya derslerde, bazen uykusuzluktan şiddetli uyku gelir, Üstad uykumuzun geldiğini görmemezlikten gelir, git yat demezdi. Daima mücahade sırrını ders verirdi. Üstadın yanında bulununca dirilirdim.

“Beni bir taarruz, bir de Üstadın hiddeti diriltirdi. Üstadımız çok hassastı.”

Talebeyle Meşguliyet: Talebelerle, yurtlarda meşguliyet mutlak değildir. Bu mes’ele Risale-i Nur’un tebliğiyle ilgilidir. Yolda, okulda, caddede her yerde olur.

- Talebeyle konuştuktan sonra “akla, mantığa muvafık olan bu konuştuklarımın, diğerleriyle arasında bir fark görüyorsanız, bu bana ait değildir. İstifade ettiğim eserlere aittir” demeli.

“Hangi eserler”? diye sorulunca;

“Bu mevzuları defterime not etmişim. Bunların kitap haline geldiğini işittim.

Size arzu ederseniz te’min edeyim” diyerek Risale-i Nurları tanıtmalıyız.

Lahika Mektupları: Lahika, talebe mektupları, Risale-i Nur’un meslek ve meşrebini bize öğretir, çünkü bu mektuplar Üstadımızın tashihinden geçmiştir. Bu mektuplardan gelince bize derdi: “Bir bak tayyedilecekleri tayyet” sonra yine Üstadımız bakardı, tayyedilecek varsa eder veya ilave ederdi.

Bu mektupları talebesinden işçisine kadar herkes okuyacağından, onlara hiç itiraz bırakmayacak tarzda olmalı. Muarız ekalliyet nazara alınmaz.

- Bazıları, Üstadımızın ismini çok zikretmemizden bizi menetmek isterlerdi. Ben daha da çok “Bediüzzaman Said Nursi” diye tekrar ederdim...

Unutkanlık: Bir şeyi unuttuğumuzda Üstad “Ben tabiatperestliği inkar ettiğim gibi, unutmayı da inkar ediyorum. Unutma yoktur, himmetsizsiniz!” derdi.

Mühim Hususlar

• Üstadı Mısır’a davet etmek için Emirdağ’a Mısır’dan biri gelmişti. Üstad o zata “Şimdi beni (eliyle kolunu işaret ederek) böyle, böyle, böyle parça parça etseler ihtiyar elimde değil... burayı terkedemem” buyurdu. Lâhikalarda varya “Mekke’de de olsam, buraya gelmek lazımdı” yazıyor Üstad.

• Şark’ta ağanın birisi, adamının eline yüzük verip, yüzüğün deliğinden kurşun geçirme hadisesini hatırlayın. Ona nisbeten, bizim Üstadımıza sadakat ve fedakarlığımız -hele Allah için olunca- nasıl olmalı.

• O aziz Üstadımızın azami ihlasıdır ki, Risale-i Nur kendi kendine intişar ediyor. Futuhat şimdi, zirve-i bâlâsındadır.

• Bini aşan mahkemeden inayet-i İlahi ile beraat almak, elbette ucuz olmadı.

• Ne geliyorsa başımıza safdillikten, safdillerden geliyor!

• Üstadımız, Risale-i Nur’un meslek ve meşrebini lahikalarda sarihan ve vazıhan ve mücmel olarak yazmıştır. Meslek ve meşreb düsturlarıyla kâlen, hâlen, ilmen ve kalemen meşgul olan ve ihlasla cehd eden, vartaya düşmez. Sair usullerle çalışılırsa varta-i azime düşebilir.

Kâlen meşguliyet: Konuşmalarımızın Risale-i Nur’a uygun olmasına cehd etmeliyiz.

Fiilen meşguliyet: Hatt-ı hareketimizin Risale-i Nur’a muvafık olmasına cehd etmeliyiz.

Kalemen meşguliyet: Risale-i Nur’u medh ederek, kalemle yazmalıyız.

• Muallim olunca sizler de Konferans tertip etmelisiniz. (Sigaranın kötülüğü, çocuk terbiyesi v.s. neticesini hep imana bağlayarak.)

• Ağlamayan çocuğa meme verilmez. Destisi dolu olana birşey verilmez.

• Gelenlere (Risale-i Nur isteyenlere) “yok” dersek, müteselsilen mes’ul, günahkar oluruz.

• Ezberleri, kendi nefsimize ve hizmet gayesi ile ve hatta kendimizin istifadesi için yapmak.

• Hizmet niyetiyle, kendi nefsimize okumak.

• Füruat (hissî geçimsizlikler, imtizaçsızlıklar) füruat... diye diye, esasat da gider.

• Üstad “Seni anana, babana veriyorum” dedi mi, o söz, onun kovmasıdır.

• Üstadımız “Benimle gelen perişan kalmaz. Benimle gelen arkadaş; eğer ruş-i mahşerde perişan olursa, o benim sırtıma yük olsun. Yeter ki o, bu daireye ahdini bozmasın” derdi.

- Üstad; “Biz bir defa daireye aldık mı, bir daha kolay kolay bırakmayız. Bir de bırakınca, bir daha kıyamette yüzüne bakmayız” diyordu.
- Göze görünen şa’şaalı hizmetler, Risale-i Nur’un mesleğinde yoktur.
- Din düşmanları ve komünistler; muvaffak olmuş bir cemaatı başka şeylerle meşgul ederek, hedefinden saptırmaya, şaşırtmaya çalışırlar.
- İhvan-ı Müslimine dessaylarca planlanan devamlı sorular geliyor, cevap veriyorlar. Şiddetli münakaşalar oluyor, nihayet zararını anlıyorlar. Meşgul olmamak hususunda, mensuplarına tamim yayınlıyorlar.
- Deponun yanından geçerken birisi “Üstadım eserleri burada saklıyoruz” diyor. Üstad; “Onu mu sordum?” diyor ve deposunun yerini değiştiriyor.
- Abi liselilere sorarmış; “Sosyoloji hocası derste ne anlattı?” Sonra da, Risale-i Nur’dan o mes’eleleri onlara okuyor...
- Üstad Ceylan Abi’ye soruyor; “Kaç kişi var?” “50 kişi Üstadım...” diyor. 50 kişiye risale dağıttırmış. “1-2 tane çıksa kafi kardeşim, kemiyetin ehemmiyeti yok...” diye Üstad ifade buyuruyor.
- Bir mes’ele hakkında, Üstadın hizmetkarlarının bile kanaatini alsan, tam ittifak olmaz. Herkes ayrı fikri beyan edebilir... “Bu mes’elede Üstadımız nasıl hareket ederdi” denilse, tam ittifak olur, tek fikir çıkar... Sorarken böyle sormalı.
- Üstad Afyon’da ilk ifadeyi 8 saatte veriyor. “At kimin? araba kimin? v.s....” Duymamazlığa gelip davasını anlatıyor... Sorgulayıcılar soruları tekrar edip duruyorlar..
- OKUYAMAMAK ve FERDÎ HAREKETTEN korktuğun kadar, başka hiçbir şeyden korkma... Hususi okumanı terketme.
- Ağabey bir mes’elede -meslek ve meşrebce durumun tayin edileceği zaman- sorma ihtiyacı hissetmeyeni, sormayanı kastederek, “öyle sorulmazsa söylemem” demiştir.
- İstidat ve kabiliyetlerimizi nur-u Kur’ana hizmetkar yapmalıyız.
- Benim siyasilerle geçirecek vaktim yok. Gazeteye, “Mesleğe uymayan yerleri var mı?” diye bakıyorum.
- Siz elinizdeki SÖZLER’i birkaç defa okuyun. Akıl, kalp v.s. latifeleriniz hakaik-i imaniye ile dolarsa, Tabiat Risalesini daha iyi anlamanız mümkün olur.
- Üstad Hazretleri bir talebesini bir dershaneye gönderdiğinde, okumak ve neşirden başka bir şey tavsiye etmemiştir.
- Tartışmalı mes’elelerde, ona hitap etmiyormuşçasına söylemeli. Çünkü “kendi şahsi fikridir” denilerek itiraz edilebilir. Me’haz göstermeliyiz.

• Ben anlatıyorum diye kabul etmemek, me'haza bakmak. Aynen veya meal olarak anlatıyorum. Bazı mes'eleler sorulduğunda, yerini biliyorsam söylerim veya not alıp ağabeylere sorarım.

• Allah! Allah! neler, ne gaileler çıkıyor. Fakat çaresi Üstadımız gibi duymamazlıktan, bilmemezlikten gelmektir.

• Tehevvüründen bahsediliyor, o da Üstadımı müdafaa mes'elesinde. Bayramda kardeşlerden -fakat hala ayılmayan- o mütecavizin yanında bulunan birisi gelmişti, elini uzattı. "Eğer o adamın eline dokunmuşsa tutmayacağım" dedim.

• Onlar, şerait ağır düşüncesiyle şefkatkarane, muhafaza edici şekilde gidiyorlar. Ben ise; ÜSTADIMIN, RİSALE-İ NUR'UN, MESLEK ve MEŞREBİNİ MUHAFAZA ÜZERİNE HAREKET EDİYORUM...

• Bizim hareketimiz kalp fethetmektir.

• Başımıza gelen musibetleri düşünmemek. Dünya imtihan dünyası... (Kader-i İlahi deriz...)

• İnsan herşeyi feda edebiliyor, fikrini feda edemiyor.

• İlim öğrenmek için acz göstermeyin. (Hadis-i şerif)

• Eğer benden; "Ben Üstadın vekiliyim, şuyum, buyum" diye iştirerseniz hemen bir iğne vurun, hakkımı size helal ediyorum...

• Üstad bana, "Sen camidsin, seni onun için yanıma alıyorum" dedi.

İhtiyat: Ağabeyin, yolculuk esnasında bir zaman gittikten sonra tanıştıkları ve nurcu olduğu anlaşılan o kimse; "Sen pısırsın, Nurcular bu kadar beraber gidip bir şey söylemeden durmaz" diyor.

Yanımıza -vaki olduğu gibi- yolda, molda sivil görevli verilmiş veya gelmiş olabilir. Azamî dikkat göstermeliyiz.

• (İrkçılardan, çok halis, kabiliyetli fakat henüz yeni ve tam okuyamayan bir kardeşimizin fikrini iğfal etmeye çalışmalarına mukabil) "Olur böyle şeyler kardeşim müjdedir bu.. Niye uğraşıyorlar.. Demek Risale-i Nur'un fütuhatı inkişaf ediyor ki, böyle fitneciler harekete geçiyor.." diye teselli ettim.

• Antep Fedaileri nasıl yetişiyor. Okuya, okuya.. Fakat Erzurum, Allah razı olsun. Çok kitap sarfoluyor, belki başta veya başlarda gelir. Kırkinci Hoca, kitabın ehemmiyetini anlatıyor, okumayı sevdireyor.

Bir hizmet merkezinde fedakar bir kardeşi evlendirmişler. Bu bir nevi kandırmaktır. ESKİ VE EVLİ ŞAKİRTLER BUNU YAPARLAR. Bize de, Urfa'da yaptıkları gibi (Ben, Abdullah Ağabey, Hüsnü...) Bir bahane ile

yatıştırıyorduk. Anne, babaninki ise fitridir, “ölmeden göreyim” der. Ne göreceksin be mübarek! (Şefkatin su-i istimali...)

Böyledir, bir fedai çıktı mı; Ana, baba, yakın akraba, dost hepsi musallat olur, olağan şeyler.

Bana da bir çocukluk arkadaşı musallat olmuştu. En son; “Ciğerler elden gitmiş, verem var” deyince bir daha sormadı...

Ben eve gidince 1-2 günde dönerim ki, bu mes’eleye intikal edilmesin. Yoksa bazı akrabalarım bana zaten güceniktir, onların bize uygun tanıdıkları, bildikleri vardır.

Eski şakirdler de “Tavsiyede bulunmuyor, herkese mücerredliği aşıyorsunuz, bizim kızı kime vereceğiz” diye... bize kızardı.

- Üstad 5-6 mertebe sayıyor: “Hayal, tasavvur, teakkul, niyet, fiil...”

- Birisi bir şeyhin yanında 8 sene kalmış. Şeyh bir şey söylese hemen mendilini yüzüne gözüne sürer, güya ağlıyor. (Mendile soğan sürermiş.) Bir zaman sonra şeyhin Anadolu’daki halifelerini de, buradakileri de rapor etmiş, D.... darmadağın etti.

- Adamların işi ne? Devamlı şekilde fitne dolabı çevirmenin ilmini öğreniyorlar. İbn-i Seb’e o zaman ne yapmış, onu yapıyorlar; bunlar da onun nesli. Talebelerine o tarihleri okutuyorlar, bunlar da öyle yapıyorlar.

- İmkanı mı var kardeşim Fransız, İngiliz’in içimizde ajanları olmasın! Risale-i Nur hadisesini günü gününe şifre ederler.

Bir de istihbarat, dinsizler, dессaslar uğraşüyor... İçimize girip fitne çıkarmağa çalışıyorlar...

Müfsitlere, karıştırcılara karşı yegane çare; mutlak sükut ve işimize devam. Şunu yaparlar, bunu yaparlar... bu kudsi hizmetin mükafatıdır. Dayak da var bu işin içinde (dosttan veya düşmandan.).

Beni Afyon’da falakaya çektikleri zaman yere basamayacak hale gelmiştim. Yürürken duvarlara tutunuyordum, ama belli etmemeye çalışıyordum. O zaman içimden; “Bir Nurettin, böyle bir dayak yemesi lazım” demiştim.

Sözle, fiille, bir şekilde rahat bırakmazlar. Kolay değil elbet... istemeyiz, olmasın... belki dayanamayız. Fakat olursa, SABİR ve TEVEKKÜL ederiz.

- Hizmet sırasında, meşakkat ve azaptan başımıza ne gelse hoştur.

Narı da hoştur, nuru da hoştur.

Dayağı da... Ölümü de...

Serbestiyet olsa böyle, istibdat olsa daha zevkli. “Sırren tenevveret” gideriz.

- Değmiyor dünya böyle şeylere (nizaa), İslamiyet selm ve müsalemettir...
- Hastalıkla uğraşacak halimiz yok kardeşim, sağlıklı olmaya bakalım.
- Bir hizmet yapıp Üstadımıza geldiğimizde, iyi yaptığımıza kanaat getirerek, işimizi beğenerek yanına girmiş isek. Üstad: “Ne bu, ne yaptın, git bir daha...” gibi bir sitemle geri çevirir, iyi bile olsa. Eğer bir mahcubiyet veya olmadı gibi girsek “O... çok güzel!” diye hitap ederlerdi...

- Üstadımız; Bir hizmette, bir kişinin yapabileceği bir iş dahi olsa, hepimizin birer tarafından tutup, iştirak ederek, müşterek çalışmamızı emrederlerdi.

- Vazifemiz, taarruzlardan telaş etmek değildir. Tam ihtiyat, tedbire riayet; bizde hapse kadardır.

- Üstadımız hizmette her cins kimseyi istihdam etmiş. Eskiden biri varmış, yazı ile de Risale-i Nur hizmetine iştirak etmiş olduğu halde sonra istihbaratta vazife almış. Rüştü Abiye gelir “Aman bir çaresine bakın, hafiyeler bir taarruz hazırlıyor” der, fakat bundan birşey çıkmaz. R. Abi’de “Serçeden korkan, darı ekmez” diye kükreyerek cevap verirmiş. Fakat bir defa olsun bu adamın taarruz zamanında haber verdiği görülmemiş.

O, Üstadımızı ziyarete geldiği zaman Üstad; “Eski talebemi getirin bana, Ben bunu tanıyamadım” dermiş.

- “A. Said kardeşim, senin hayalin fazla cevval. Bana eğer soracağın birşey varsa, Risale-i Nur’a bak. Meslek ve meşreb mevzuları için lahikalara bakmalısın, çünkü benim zihnim kâsırdır.”

- Nur talebeleri; birbirlerinin meziyetlerini, hizmetlerini, muvaffakiyetlerini anlatmakla, farkında olmadan tefaniye mazhar oluyorlar.

- Üstadımız; (M.T.T.B. gibi) böyle bir usulde gidin diye hiç bahsetmemiş. Maddi cihad değil, manevi cihaddan bahsetmiştir.

- Üstad, Barla’da ağabeylere te’lifi odada yazdırıyor. Bir taarruz olacağını hissettiği zamanlarda, eserleri büyük su bidonunun altına koyduruyor. Ağabeyler kaldıramıyorlar, Üstad bir tutup kaldırıyor..

- Birgün Üstad -esasen çok ihtiyatlı çalıştığı halde- “Biraz sıkıldıysanız bağlarda yazın” diyor. Onlar da dışarıya birer masa koyup yazıyorlar. Sonra R. Abiye ‘Bu eserleri Valinin masasına koy’ diyor. Sonra tevfiatlar başlıyor, Eskişehir hapishanesine gönderiliyorlar.

- E...e gittiğimde kimseyi tanıımıyordum, spor klubüne gittim. Nihayet bir küçük kapı açıldı, çıkanlardan birisiyle tanıştım.

- Risale-i Nurları okumak ve fiiliyatını yapmak, vartalardan kurtarır.

- Nurcular 5-6 senede Fakülteyi bitirirler, oralara Risale-i Nur girdiğinden devam edilebilir. Çoğu talebeler, üniversite yutmasın diye ilk sene külliyatı bitiriyorlar, sonra okula devam ediyorlar.

- İstanbul'a neşir için geldiğimde; o işten sonra her yere, Risale-i Nuru tanıtabilmek niyetiyle giderdim...

- Risale-i Nuru okuduktan sonra, bir tek gazete makalesini istifade niyetiyle okumadım, ancak taarruz var mı? diye baktım.

- Üstad, C. Abiye "Vazifemiz o gibi fıtratları -Risale-i Nur'a müştak, ihtiyac hisseden- bulmaktır" diyor.

- Bazı kere Risale-i Nur'u başkalarına okuduğum, anlattığım zaman gece uyurken mektep rüyası görüyordum. "Demek dünyayı tamamen bırakmamışım" diye. E kardeşe söyledim.

- Üstad birisine rüyasında (Şehametli Efe, şarkta sözü dinlenen biri) bir kılıç veriyor. "Haydi tam zamanı diyor..." O da maddi harekete kalkışıyor. Z. Abi "Halbuki o rüyanın te'vili; Risale-i Nur elmas kılınçtır, tam onu neşir zamanı demektir..." diyor.

- Hasan Al'Bennâ asılacağı akşam; Üstad çok hasta durumda... "Galiba ben öleceğim" diyor. Sabahleyin Radyo haberlerinde söylenince mes'ele anlaşılıyor...

Meslek-Meşreb

Üstadımız Bediüzzaman Said Nursi; Risale-i Nur eserlerinde ve Lahika mektuplarında, Risale-i Nur'un meslek ve meşreb düsturlarını sarihan, vazıhan, mücmelen vâ'z ve beyan etmiştir.

Nur Talebeleri; Risale-i Nur eserlerini ve Lahikaları devamlı okuyarak ve bilhassa ameli ve tatbiki hakikatları not edip (halen, kalen, fiilen ve kalemen) bu Kur'anî düsturlarla amel ederse veya ihlasla amel olmaya cehd ederse; Kur'anî, imanî ve mücahidane (Nur-u Kur'an hizmeti) olan Risale-i Nur hizmetinde, ömrü boyunca muvaffak olur. Ve bu muvaffakiyetinde bilerek veya bilmeyerek herhangi bir varta'ya düşmez. Sair şeylerin usulleriyle hareket etme varta-i azimine düşerek, ömür dakikalarını zayi etmez ve ettirmez...

Temayülü muhtelif olanlar dahi, bu esasat dahilinde meslek-i Nuriye'nin bâki ve uhrevî semere ve netice veren hizmet tarzından, başka hizmet tarzı benimsemeyerek ve bu metodla çalışarak saadet içinde yaşarlar.

“Şu dinî meslek de güzeldir, fakat benim meslek-i nuriyem daha güzeldir” der ve ehl-i imanla tartışmazlar. (Nurları okuyarak) Nurların neşir ve tamimine, muhabbetle, aşk ve şevkle hayatları boyunca devam ederler.

Evet ehl-i dava ve dirayetçe; malum, müsellemler ve mücerrebtir ki; “Âlâka inkisam etse, himmet zaafa uğrar.” Bu ise farkında olmayarak muvaffakiyetsizliğe (fani ve afaki şeylerle tevaggüle) düşer eder...

Meslek, meşreb ve Kur'ani hizmet tarzına hasr-ı nazar edenler, bütün himmet, hizmet, merak ve alakasını, maddi ve manevi cihazatını, ikdam ve gayretini mesleğine, iman ve islamiyete hizmet tarzına teksif edenler, mesleklerinin neşir ve tamimine sebep ve hizmetkar olmak gibi, iki cihan saadetini içinde toplayan bir Saadet-i Ebediyeye nail olurlar.

“Mâlayani ile iştigal, maksadı geri bırakır.” (Mesnev-i Nuriye)

Derslerdeki Hareketlerimiz

- Derste, derras şahıslar bulunduğu zaman, yanlarında ciddi bir şekilde oturmalıyız. Eğer dersi onlar yapıyorsa, dersi bizim yapmamız (zoraki bir şekilde değılde) münasip bir tarzda olmalı..

(Derras şahıslar: Üstadın mesleğine uygun hareket etmeyip, tenkidlerde bulunarak, kardeşlere ye's veren kimseler gibi...)

- Derste büyük (ağabey) olursa, dersi bağlayıcı şekilde yapmamak. Yani, biz bu derste bunları okuyacağız dememeliyiz.

- Derslerde 40-60 dakika imani bahis okumak, fasılalardan sonra müdafaa ve mektuplardan okumak. Ders arasında, hafızamızda Üstaddan bir hatıra ve bilgi varsa, münasip ise aynen söylemek.

- Derslerde, Risale okuyacak gençler önceden tespit edilmeli. Bu metod ile diğerk gençleride okumaya teşvik etmeliyiz.

- Derslere 2-3 kişi birlikte giderek Ağabeylerin yanına oturup, kitap verirlerse okumalıyız. Ders harici mevzuları soranlarla, dersten sonra veya başka bir vakitte buluşup konuşmalıyız.

- Sorulan suallere; “Risale-i Nur suale ihtiyaç bırakmamış ve biz bütün müşkillerimizi ondan hallediyoruz, bunun için cevabını Risale-i Nur’dan okuyalım” demek. Vakit müsait ise tamamlayıcı (bu bahisle alakalı) yerleri okuyarak, fazla izaha kaçmamalıyız.

- Derste; fazla izah edenlere müsait bir vakitte, mevzu (fazla izahat verme hatası) ile ilgili ders yaparak, samimiyetle muamele etmek.

Münakaşa tarzıyla ikna edilirse de, kalpte menfi iz bırakır, adavete inkılab eder.

- Derslerden en son çıkmak ve sohbetlerde Risale-i Nur’dan bahsetmek.

Ders okuyan büyük ise yanına oturmak ve teklif ederse okumak. Dersi bir kişi verir, ders okunurken 2-3 kişi karışmaz. Ders okunurken, “mesela” deyip başı kaldırmak, bazı vehhamlara, bizim nazarımızı celbetmek istiyor manasını verir, halbuki celbedilen Risale-i Nur’dur, memnun olmak gerekir.

- Ders okurken, gelen cümle hafızamızda var ise, başımızı hafifçe kaldırıp o kalan cümleyi okumak. “Muazzam, gayet, pek çok” ve bu gibi kelimelerde manayı his ve idrak ederek, kelimelerin hakkını vererek okumak.

- Kimseye hatasını cemaat içinde söylememeli, yalnız kalınca ve kavlı-leyyinle söylenmeli.

- Derse gelenlerin yanında birbirimizi tenkid etmemeliyiz.

Çünkü; “Daha kendi aralarında anlaşılamamışlar” diye düşünürler.

- Genç yaşta, gençlikten gelen fitri ahvalinden dolayı şahısta enaniyet bulunur, fakat okumakla geçer.

- Risale-i Nur talebesi; imanî bahisleri okur, ehl-i salat ve takva olur, fakat başka cereyanlara aldanabilir. Eğer, meslek ve meşrebe dair mevzuları, lahikaları okursa, aldanmaz.

- Ders okuma makamı, tevazu makamı değildir; cemaatı muhafaza makamıdır. Dersleri, külliyyatı 3-4 defa tekrar edenlere okutmalıdır.

- Yalnız lise ve üniversite talebeleriyle meşgul olmak değil, diğer bütün Nur talebeleriyle de meşgul olmak lazımdır.

- Derslerde nazar-ı dikkati derse (Risale-i Nur’a) çekmek için, okunan mevzu’ a muvafık bir lahika veya dikkati nurlara çevirici müsbet bir hadiseyi nakletmek münasiptir. Tamamlayıcı mevzular, bu şekilde olabilir.

- Yeni gelenlerin fikirlerini öğrenerek veya hususi sohbet ile anlayarak, ihtiyacına göre bir ders yapmalıyız.

- Hizmet olabilecek yerlere ancak 2-3 kişilik ekip olarak gidilmelidir. Birimiz konuşunca diğerleri dinlemeli ve birbirimizi teyid etmeliyiz. Maksudumuzun, iman ve Kur’an olduğunu izhar edip, onların imana, Kur’ana olan teveccühlerini ziyadeleştirmeliyiz.

- Ziyaretlere -ders makamında değil de- sanki oradan geçerken uğramış havasını vermek. Bunda tasannu yoktur, niyetimiz hizmet ve nza-yı İlahidir.

- Herhangi bir yerde talebelerle olan konuşmalarda, onlar siyasi mevzulara girerse, onları red etmeden 1-2 kelimeyle izah edip geçiştirmeliyiz.

- Talebe yurtlarına ve Dershanelere yapılan ziyaretlerin arasını açmayarak, sık sık yapmalıyız.

- Üstadımız; Memurluğa izin vermiyor, ancak Risale-i Nur okumak, tebliğ ve temsil etmek şartıyla izin veriyor.

- Okuduğumuz dersler bir saman çöpü gibi, Risale-i Nur bunları alevlendirip nura inkılab ettirir. Onun için, mektep derslerini mana-yı harfiyle mütalaa etmeliyiz.

- Sık, sık yeni kişilerle tanışmalıyız, kaç kişiyle olursa olsun. Esas ve temel mes’eleleri, yani tahkik-i imanı ve Kur’anı zikretmeliyiz.

- Ruhumuzun ve kalbimizin, cismimize hakim olması, his ve hevesimizi, Risale-i Nurlarla tatmin etmemizle mümkündür.

- Birisi söze başlayınca ona söz hakkı vererek susmalıyız. Emir verir tarzda konuşup, amirane davranmamalıyız. Akla kapı açmak, “yap” dememek lazımdır.

Üstaddan Hatıralar

- Bir gün otomobille büyük bir buğday tarlasının yanından geçiyorduk. Biz, buğdayların ekmek olup yenmesini düşünürken. Üstad bize “Ekmeği sizin, tefekkürü benim” dedi.

- Üstad, seher namazını eda ettikten sonra bir bardak limonlu çay içerdi. Hz. Üstadımız, her ne zaman olursa olsun, çay içtiği zaman ve limon kullanılacak yemeklere, limon damlatırdı.

Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri asıl yemeği kuşluk zamanında yedi. Öğle vakti pek az, birkaç lokma bir taam alır, ikindi namazından evvel, asıl yemeği yedi. Akşam namazından sonra okuyacağı esnada, limonlu bir bardak çay içer, yatsı namazından sonra Resul-i Ekrem (A.S.M)’a imtisal ederek hemen yatarlardı. Yatmadan evvel küçük bir lokmacık taam yer, sonra Ayet-el Kürsi’yi okur, yatarlardı.

- Seher vaktinden çok evvel kalkar evradını okur, sabah namazını erken eda ederek, yanında bulunan hizmetkarlarına basılan kitaplardan ders yaptırır, kendileride (eski hurufla yazılı) aslından takip ederlerdi.

Üstad Hazretleri çorba olarak pirinç ve şehriye çorbası içer, içine yumurta kırdırırdı. (Bunu 75 yaşından sonra yedi) Yemeğin üzerine 4-5 habbe üzüm yer, belki de iyice bilmiyorum, her habbeyi yiyişinde besmele okurdu. 75-80 yaşlarından ömrünün sonuna kadar gördüğüme göre, kabuklarını soyar ve çekirdeklerini çıkarır, yanındaki hizmetkarlarına lütfederdi.

- Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri gençliğinde bir ayet-i kerimeye mana vererek camide vaaz veriyor. Camide bulunan alimler, şeyhler, ahali, öyle bir müessir ve emsalsiz tefsire, kütüb-ü İslamiyede ve Kur’an tefsirlerinde rastlamamışlar, çok hayran kalıp Üstadımıza minnettar oluyorlar. Fakat kıskanç bir şeyh iki müridine emrediyor; “Bediüzzaman’ı sık sık gelip geçtiği şu تنها geçitte, akşam namazından sonra mavzerle vurun!”. Şeyhin müridleri aynı günde akşam namazından sonra, mezkur geçitte Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerinin oradan geçmesini bekliyorlar. Hz. Üstad geçide yaklaşınca o iki mavzerli müridleri görür. O iki müridde, Hz. Üstadı görür görmez mavzerleri hemen kaldırıp, Üstada ateş etmek üzere iken, kolları felç tutmuş gibi, mavzerler yere düşüyor. Merhum Üstad-ı pâkîmiz o iki müridin omuzlarına mübarek kollarını koyuyor ve diyor ki: “Kabahat sizin değil, ben size hakkımı helal ediyorum” diyerek yoluna devam edip, tek başına gidiyor.

Bu harikulade hadise o gün şayi oluyor. Merhum Üstadımız o zaman çok genç olduğundan, yaşlı ve büyük bazı alim ve şeyhler, Üstadın

“Bediüzzaman” lakabını benimsemiyorlardı. Fakat bu hadiseden sonra hakikaten Üstadımız Said Nursi Hazretlerinin, “Bediüzzaman” olduğunu tasdik ve takdir ediyorlar.

- Doktor Tahir Abi ile Ceylan Abinin amcası Hacı Osman Efendi... Üstad’a giderken yumurta, yağ vs. hediye alıyorlar. “Üstad almaz ama parasını alırsınız” diyorlar... Üstad fiyatını sormuş verdikleri paradan düşük söylemişler, Üstad ödemiş. Sonra uğradıklarında Üstad “Kardeşim yumurtanın 1-2 si çürük çıktı, yağ ise bozulmuş, acılaştı” diyor. Üstadın yediği kısım, verdiği paranın mukabili kadarmış.

- Üstad, Ziya adlı talebesini ilaç almaya gönderiyor, o sırada ilaç pahalıymış, üstünü Ziya kendisi ödüyor. Üstad ilacı alıyor, içemiyor. Su ile içmek istiyor, boğazında takılı kalmış, bir türlü içemiyor, Ziya’yı çağırıyor. “Kardeşim ne yaptın? içemiyorum, kaç para verdin?” diyor, o da söylüyor. Üstad üstünü ödüyor, öyle içebiliyor. “Görüyorsunuz bana içirilmiyor” diyor.

- Üstad; dağdan, bayırdan yürüyerek hac için Şam’a kadar gittiği vakit, çoğu kere kimseden bir şey istememek için ot yemiş.

- Birisi Z. Abiyi ziyarete gelmiş, şahsına hürmeti varmış. Z. Abi görüşmek istemiyor, o adam görüşmek için geç vakte kadar kapının önünde bekliyor. Z. Abi bir ara çıkmış, bakmış orada bekliyor. “Sana öyle bir iş yaparım ki, bu muymuş Üstadın hizmetkârı diye döner gidersin” diyor. Şahsına hürmeti, zerre kadar kabul etmiyor.

- Üstad “Eski Abdullah’ı kaybettim” dermiş. Lisedeyken Üstadın makamını v.s. bilmiyor, sadece ders dinlemek, istifade etmek için Üstadın yanına gelirmiş.

Üstadın Mektupları: Üstadın 2 çeşit mektupları vardır.

Biri hususi... Diğeri: Kıyamete kadar Nur talebelerini herbir mes’elede tenvir edecek mektuplardır.

Üstad bu ikincileri ayırmış ve neşretmiştir. Bu mektupları kim okursa, ona hitap ediyor, yoksa eskiden yazılmış, hususi mektup değildirler. Onun için, Nur Talebelerine hitap ederken “Aziz, Sıddık,.. kardeşlerim” diyor. Ben de bu mektupları okuduğumda veya okunduğunda “Lebbeyk Üstadım” diyorum.

Ashab ve Nur Talebeleri: Ashab, bütün kuvvetleriyle hakaik-ı Kur’aniye ve imaniyenin aktar-ı cihana neşrine ve her bilad-ı cihanda muhafazasına çalışmışlardı. Risale-i Nur Talebeleri de; Ashab-ı Kiram mesleğinin bir

cilvesine mazhar olduğundan, Üstadımız “Hizmette muvaffak olmak için, bu dünyayı ve herşeyi kalben terketmek lazımdır” demiştir.

“**Bizim vazifemiz:** Ye’s, gam ve kederlere kendimizi kaptırmayarak, heva, heves ve sefahetle kendi kendimizi körletip mahvetmeyerek, hizmet ve gayretle bu fitrî kabiliyetlerimizi, ilm-i iman ve Marifetullahla çalıştırmak, inkişaf ve inbisat ettirmektir...”

Zübeyir Gündüzalp